

Ledd av Herrens hand

Habackuks två tavlor

Jeff Pippenger

2012-10-16

Habackuks två tavlor 4 av 95

För mig är det ganska svårt att ta mig igenom åtta sidor anteckningar på ungefär en timmes presentation. Och om ni lägger märke till det, så har vi 20 sidor; därför vill jag bara låta er veta att jag inte avser att läsa upp dessa anteckningar. Jag avser att läsa några av dessa avsnitt här för dem som följer via LiveStream och kan ladda ner anteckningarna; och för dem som så småningom ser detta på DVD, så att de har detta dokumenterat för egen del, om de inte redan har tillgång till dessa artiklar. Det vi behandlar är Habackuks två tavlor, och vid denna punkt är allt vi gör att försöka visa att Ellen White stod i samklang med de sanningar som framställs på 1843 års diagram.

De tre första framställningarna som vi avslutade i går visade att Ellen White klart och uttryckligen bekräftar tidprofetian om 2520 som giltig i Early Writings, sidan 236.

När hon talar om den första besvikelsen i mars 1844 säger hon att milleriterna efter besvikelsen fortsatte att studera Bibeln, och de upptäckte att samma bevisning som hade lett dem till att förutsäga 1843 för 2520, 2300 och 1335, samma bevisning därefter igenkändes i 1844 för att bevisa att dessa profetiska perioder slutade 1844. Och vi har diskuterat hur de enda profetiska perioder som hon kan syfta på är dessa två [med hänvisning till 2520 och 2300 på 1843 års tavla], inte 1335. 1335 började i den e.Kr. tidsperioden; den slutade 1843. Därför lägger hon sitt stöd bakom förståelsen av 2520 och 2300-årsprofetian.

Och därefter fortsatte hon med att säga att under den tidsperioden, när de började bevisa att tre tidsprofetior slutade år 1844, var det detta som förorsakade den förföljelse som drev milleriterna ut ur kyrkan. Så är det ingen tillfällighet att här vid världens slut män och kvinnor blir förföljda i Adventistkyrkan för att de framlägger informationen om varför 2520 slutade år 1844.

Ledd av Herrens hand

Så går vi nu över till ett annat ämne, detta här [med hänvisning till AD508 på 1843 års tabell]. Om ni inte har granskat dessa tabeller, kommer ni att finna att syster White säger om 1843 års tabell: ”Jag såg att Herren ledde i denna tabell”, och om 1850 års tabell säger hon att Gud var med i utgivningen av denna tabell. Så har hon sagt oss att Gud var delaktig i framställningen av båda dessa tabeller, och hur de är uppbyggda var mänskligt avsiktligt. Milleriterna gjorde det med avsikt, men det var enligt Guds plan.

Här, från 677 f.Kr. fram till det som de trodde var år 1843 e.Kr., är detta den kolumn [med hänvisning till den andra kolumnen till höger på 1843 års tabell] som definierar 2520, vilket börjar år 677 f.Kr. och som de menade slutade år 1843 e.Kr.

Och de behöll denna åskådliga illustration på 1850 års schema, från här [med hänvisning till den tredje kolumnen från vänster] 677 f.Kr. till här, år 1844 e.Kr. Detta är den kolumn för 2520 som finns på båda schemana.

Och mitt emellan dessa kolumner står korset, i båda fallen.

Och alldeles nedanför korset finns hänvisningen till det Dagliga. Och symbolen för det Dagliga, hedendomen, roten till den hedniska religionen, är självupphöjelse; och här kan man se Herrens hand i detta, inte nödvändigtvis den mänskliga handen på båda dessa diagram.

För att du och jag, eller någon annan, ska få vår självhävdelse borttagen från oss, måste vi komma till korsets fot, vilket återspeglas på båda dessa diagram. Denna läxa illustreras.

Och naturligtvis, när vi talar om 2520:s kolumner med korset i mitten, vet vi att i uppfyllelsen av Daniel 9, när Kristus kom för att stadfästa förbundet med de många under en vecka, motsvarar den veckan 2520 dagar, och mitt i den veckan blev Han korsfäst. Så i mitten av dessa kolumner på var och en av dessa planscher ser vi korset, och dessa antyder de 2520 dagar under vilka Kristus stadfäste förbundet med de många.

Så skall vi nu ta upp ”det dagliga” och Ellen Whites bekräftelse av det.

Den 23 september visade Herren mig att Han för andra gången hade räckt ut Sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk, och att ansträngningarna måste fördubblas under denna samlingstid. Under skingringen blev Israel slaget och sönderslitet, men nu, under samlingstiden, skall Gud hela och förbinda sitt folk. Under skingringen hade de ansträngningar som gjordes för att sprida sanningen endast ringa verkan, åstadkom endast litet eller ingenting; men under samlingen, när Gud har satt Sin hand till att samla sitt folk, skall ansträngningarna att sprida sanningen få den verkan som var avsedd. Alla bör vara eniga och nitälskande i verket. Jag såg att det var fel av någon att hänvisa till skingringen som förebild för att styra oss nu under samlingen; ty om Gud inte skulle göra mer för oss nu än Han gjorde då, skulle Israel aldrig bli samlat. Jag har sett att 1843 års tavla var ledd av Herrens hand och att den inte borde ändras; att siffrorna var sådana som Han ville ha dem; att Hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän Hans hand togs bort.

Därefter såg jag, beträffande ”det dagliga” (Daniel 8:12), att ordet ”offer” hade tillagts genom mänsklig vishet och inte hör till texten, och att Herren gav den rätta förståelsen av detta åt dem som förkunnade ropet om domens stund. När enhet rådde, före 1844, var nästan alla enade om den rätta förståelsen av ”det dagliga”; men i förvirringen sedan 1844 har andra uppfattningar omfattats, och mörker och förvirring har följt. Tid har inte varit ett prov sedan 1844, och den kommer aldrig mer att bli ett prov.

Herren har visat mig att den tredje ängels budskap måste gå fram och förkunnas för Herrens kringspridda barn, men det får inte hängas upp på tid. Jag såg att somliga råkade i en falsk hänförelse, som uppstod genom förkunnelse om tid; men den tredje ängels budskap är starkare än vad tiden kan vara. Jag såg att detta budskap kan stå på sin egen grund och inte behöver tid för att stärka det; och att det skall gå fram i mäktig kraft och utföra sitt verk och bli förkortat i rättfärdighet.

”Sedan riktades min uppmärksamhet på somliga som befinner sig i den stora villfarelsen att tro att det är deras plikt att bege sig till det gamla Jerusalem, och menar att de har ett verk att utföra där innan Herren kommer. En sådan uppfattning är ägnad att avledda sinne och intresse från Herrens nuvarande verk under den tredje ängelns budskap; ty de som menar att de ännu skall resa till Jerusalem kommer att ha sina tankar där, och deras medel kommer att undanhållas den nuvarande sanningens sak för att föra sig själva och andra dit. Jag såg att ett sådant uppdrag inte skulle åstadkomma något verkligt gott, att det skulle ta lång tid att få ens mycket få av judarna att tro på Kristi första ankomst, än mindre att tro på hans andra ankomst. Jag såg att Satan i hög grad hade bedragit några i denna sak och att själar överallt omkring dem i detta land skulle kunna få hjälp av dem och ledas till att hålla Guds bud, men de lämnade dem att gå förlorade. Jag såg också att det gamla Jerusalem aldrig skulle återuppbyggas, och att Satan gjorde sitt yttersta för att leda Herrens barns sinnen in i dessa ting nu, i insamlingstiden, för att hindra dem från att kasta hela sitt intresse in i Herrens nuvarande verk och för att få dem att försumma den nödvändiga beredelsen för Herrens dag.” Early Writings, 74–76.

Några saker som vi kommer att visa är att vi har ett avsnitt ur Early Writings, sidan 74. Detta har vi behandlat tidigare. Många av de saker som vi kommer att behandla i denna framställning har vi behandlat tidigare; men de flesta av oss förstår inte att detta avsnitt i Early Writings genomgick en utveckling. Såsom det föreligger i boken Early Writings kommer människor att använda det som står i Early Writings för att framställa sanningen på ett falskt sätt. Men om man går tillbaka till de ursprungliga källdokumenterna, undanröjs logiken bakom deras förvanskning av sanningen.

Alltså finns det mycket som kan sägas om detta. Jag kommer endast att peka på ett par punkter, eftersom vi här har att göra med det dagliga. Men i detta avsnitt ur Early Writings vill jag att ni lägger märke till de allra första två tankarna, den 23 september.

Okej. Den 23 september, om du inte är förtrogen med detta, kan du ange 1850 där; den 23 september 1850. Detta har betydelse för att den dagliga offret ska förstås korrekt.

Slutet av det första stycket är ett uttalande som vi redan har behandlat här under de senaste dagarna: ”Jag har sett att 1843 års karta leddes av Herrens hand och att den inte borde ändras; att siffrorna var sådana som Han ville ha dem; att Hans hand vilade över och dölde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det förrän Hans hand togs bort.”

Det andra stycket säger: ”Sedan såg jag i förhållande till det —dagliga’ (Daniel 8:12) . . .” Nu vill jag att ni bara lägger detta på minnet — vi kommer utan tvivel att behandla det senare, om Herren vill — att när det dagliga framställs på 1843 års karta, just här, står det: ”borttagandet av det dagliga”; det står: ”Daniel 12:11 och 12.” På 1850 års karta, när den behandlar det dagliga, står det: ”hedniskt herravälde eller när det dagliga borttogs, Daniel 11:31.” Så på dessa två kartor är den betoning som de identifierar utifrån Daniel 11:31 och Daniel 12:11 borttagandet av det dagliga. Eller hur?

Och i Daniel 11:31 och Daniel 12:11 är det hebreiska ord som översätts med ”ta bort” sur, och det betyder ”att ta bort”; det betyder ”att avlägsna”.

Men i Daniel 8, i vers 11, där det står att det dagliga tas bort, är det ett annat hebreiskt ord. Det är rum, och det betyder ”att lyfta upp och att upphöja”.

Så använde William Miller Cruden's Concordance, och Cruden's Concordance ger ingen insikt i hebreiskan eller grekiskan. Alltså ledde Herren milleriterna; eftersom den hebreiska text som i Daniels bok återges i de tre ställen där det dagliga omnämns — Daniel kapitel 8, Daniel kapitel 11 och Daniel kapitel 12 — i kapitel 11 och 12, där den översätts med ”tas bort”, betyder ”tas bort”. Och det är vad de framhäver på dessa diagram: att när hedendomen togs bort, skulle profetierna om de 1290 och de 1335 börja.

Men i Daniel 8, när det dagliga tas bort, talar det inte om att avlägsnas; det talar om att hedendomens religion upphöjs och förhärligas. Alltså hade milleriterna rätt. De hänvisade till de två kapitlen i Daniel som handlar om att det dagliga tas bort.

Men här i Early Writings, och när vi går tillbaka genom de ursprungliga källdokumenterna, kommer ni att se i detta kapitel att denna hänvisning till Daniel 8:12 ursprungligen inte finns där. Jag vet inte om Ellen White sade åt dem att infoga den där år 1882, när de tryckte Early Writings, eller om någon av redaktörerna lade in den. Jag känner mig inte hotad av det, eftersom det här inte talar om borttagandet.

Det sägs i det andra stycket: ”Sedan såg jag, i fråga om det —dagliga’ (Daniel 8:12), att ordet —offer’ hade tillagts genom mänsklig vishet och inte hör till texten, och att Herren gav den rätta förståelsen av detta åt dem som förkunnade budskapet om domens stund.”

Nu hade vi för flera år sedan ett möte i Tyskland med några av de framstående pastorerna i Tyskland och några av seminarielärarna därifrån, där jag lade fram detta budskap och de kastade sina stenar mot det.

Och där fanns en pastor från Italien, och han framförde ett av de dåraktiga argumenten om denna vers. Och vad han sade var — och det finns flera dåraktiga argument om det dagliga, så man finner detta dåraktiga argument ofta användas, och vi ska här föra in det i protokollet. Det lyder:

”Därefter såg jag beträffande det —dagliga’ (Daniel 8:12) att ordet —offer’ hade tillfogats genom mänsklig visdom och inte hör till texten, och att Herren gav den rätta förståelsen av detta åt dem som förkunnade budskapet om domens stund.” Här är det dåraktiga argumentet: De säger att Ellen White här inte bekräftar det dagliga; hon bekräftar pionjärernas förståelse att ordet offer lades till genom mänsklig visdom och inte hör till texten. Okej? Så denne italienske pastor framför detta argument.

Och jag sade: ”Nåväl, förklara då nästa mening för mig, pastor.”

Nästa mening säger: ”När enheten rådde, före 1844, var nästan alla förenade i den rätta förståelsen av ’det dagliga’;” Detta handlar inte om den riktiga uppfattningen att ordet offer har lagts till genom mänsklig visdom. Ellen White här — och detta är en svår punkt, detta är en svår punkt för dessa människor som i dag inom adventismen vägrar att höra och vägrar att se. Detta stycke — det finns sannolikt fler teologer som har förlorat sin frälsning över detta stycke än över något annat stycke i Profetians Ande. Jag överdriver inte; jag tror att det sannolikt är korrekt.

Under den tidiga delen av 1900-talet, när den falska uppfattningen om det dagliga höll på att införas i adventismen, visste alla som stred om denna fråga på båda sidor att de kämpade om detta stycke. När Stephen Haskell trädde fram till försvar för pionjäreernas uppfattning att det dagliga var hedendomen, vad gjorde han då? Han lät åter trycka denna karta från 1843, och han satte detta stycke längst ned. Så detta stycke är kontroversens fokus, och det är här som många, många män har fallit på sina svärd och dött.

Så, på den mest grundläggande nivå av det jag vill att ni ska se här, eftersom ni har män som på senare tid Steve Wohlberg från White Horse Ministries, som har motsatt sig detta budskap. Och ett av hans argument är: "Nåväl, Ellen White hade aldrig någon ståndpunkt i fråga om det Dagliga, så då behöver inte jag heller ha någon", vilket helt enkelt var en fullständigt dåraktig ståndpunkt. Men även om vi medger honom möjligheten att Ellen White inte hade någon ståndpunkt i frågan, vad säger hon i detta citat? Hon säger att pionjäreerna hade den rätta uppfattningen om det. Även om hon inte visste vad det var, säger hon här att det finns en rätt uppfattning, vilket betyder att det finns en felaktig uppfattning, kanske flera felaktiga uppfattningar.

Ni har män såsom Vance Ferrell. Vance Ferrell; människor hyser förtroende för Vance Ferrells profetiska tolkningar, och jag vet inte varför. Vance Ferrell är inte den ende, men han är en av dem som säger att det dagliga representerar både hedendomen och Kristi tjänst i helgedomen. Okej? Han säger att denna symbol representerar både Satan och Kristus.

Vilken slags urskillningsförmåga kommer till användning i ett sådant slags resonemang?

Okej, syster White, oavsett vad det dagliga här representerar, säger hon att det finns en riktig uppfattning. Så vi kan åtminstone vara överens om den premissen här, eller hur?

"Därefter såg jag, i fråga om det —dagliga" (Daniel 8:12), att ordet —offer" hade tillfogats genom människors visdom och inte hör till texten, och att Herren gav den rätta förståelsen av detta åt dem som förkunnade domens stunds rop. När enighet rådde, före 1844, var nästan alla förenade i den rätta uppfattningen om det —dagliga"; men i förvirringen sedan 1844 har andra uppfattningar omfattats,"

Detta är vad jag sade till den italienske pastorn. Jag sade: "Okej. Kan du ge mig några historiska hänvisningar där det efter 1844 har funnits andra uppfattningar om ordet offer som har omfattats?

Och han drog sig i viss mån tillbaka från det vid denna tidpunkt.

Sedan 1844 har andra uppfattningar om det dagliga omfattats, och vad har de frambringat? Mörker och förvirring.

Stryk under "mörker och förvirring", för när syster White längre fram talar om det dagliga, talar hon om mörker och förvirring, och vi ska visa er något av detta denna morgon.

Att inta en felaktig uppfattning om det dagliga frambringar mörker och förvirring.

"Tid har inte varit en prøvosten sedan 1844, och den kommer aldrig mer att vara en prøvosten."

Så, i samband med det dagliga ser ni här argumentet. Här är argumentet i dag; här är det argument som introducerades av Ellen Whites son. Det introducerades av andra, men det var han som införde det i adventismens historiska dokumentation. Det går ut på att när man läser detta avsnitt, är det sammanhanget av tidsbestämning som man behöver förstå.

—”andra uppfattningar har omfattats” — beträffande det dagliga — ”och mörker och förvirring har följt. Tiden har inte varit ett prov sedan 1844, och den kommer aldrig mer att bli ett prov.

Herren har visat mig att den tredje ängelns budskap måste gå ut och förkunnas för Herrens skingrade barn, men det får inte knytas till tid.

Ser du varför Willy White säger att vi behöver se sammanhanget kring tidsbestämning?

Det talar om den förvirring som de felaktiga uppfattningarna om det Dagliga framkallade; tiden har inte varit ett prov; och därefter följer ett stycke om fastställande av tider.

Okej, detta är vad ni måste förstå: Detta stycke om tidsfastställande fanns inte i det ursprungliga källdokumentet, och satsen om att tiden inte har varit en prøvosten har blivit ändrad. Den ger en felaktig bild av Ellen Whites ursprungliga tanke. Hon knöt ingenting om tidsfastställande till det dagliga. Det är detta vi vill se på denna morgon.

Så, såsom jag sade, kommer vi inte att läsa alla dessa sidor. Jag ska bara se till att ni har dem i er ägo, så att ni kan pröva det jag säger; ty, som människa, finns det en möjlighet att jag leder er vilse.

Arthur White—”Tidsbestämningens sammanhang”

Förespråkarna för den äldre uppfattningen hävdade att ordalydelsen i detta uttalande [Early Writings, 74–75.] gav himlens bekräftelse åt den syn på det dagliga som omfattades av Miller och senare upprepades av Uriah Smith.

Arthur White, son till Willy White, säger i sitt verk i sex volymer om Ellen Whites historia, när han talar om sin fars ståndpunkt, i vilken han förkastade den riktiga uppfattningen om det dagliga, följande i EGW, band 6, på sidan 252,

”Förespråkarna för den gamla uppfattningen” — att det dagliga representerade hedendomen — ”hävdade att ordalydelsen i detta uttalande [Early Writings, 74–75.] gav himlens godkännande åt den uppfattning om det dagliga som omfattades av Miller och senare upprepades av Uriah Smith.”

Om Arthur White skulle ha varit en verkligt äkta och korrekt historiker, vet ni då vad han skulle ha sagt där? Han skulle helt enkelt ha infogat ett enda ord där; men Arthur White missade målet här. Han skulle ha sagt: ”Förespråkarna för den gamla uppfattningen hävdade [med rätta] att ordalydelsen i detta uttalande, —hävdade att ordalydelsen i detta uttalande [Early Writings, 74–75], gav himlens bekräftelse åt den uppfattning om det dagliga som Miller omfattade och som senare upprepades av Uriah Smith.”

Men han framställer det inte korrekt där. Han återger endast vad de hävdar, som om det fanns en möjlighet att de intog en felaktig ståndpunkt. Men så var det inte; de hade den rätta ståndpunkten.

—”Förespråkarna för den nya uppfattningen” — hans far, Willy, A. G. Daniells, W. W. Prescott, och jag går inte in på det just nu — ”förespråkarna för den nya uppfattningen menade att uttalandet måste förstås i sitt sammanhang — sammanhanget av tidsbestämning.”

Vi har just återgett för er deras argument i Early Writings, sidan 74.

—”Förespråkarna för den nya uppfattningen menade att uttalandet måste förstås i sitt sammanhang — sammanhanget av tidsbestämning. Ellen Whites upprepade uttalanden att ”jag har inget ljus över denna punkt” (Letter 226, 1908) och ”jag är oförmögen att klart definiera de punkter som ifrågasätts” (Letter 250, 1908), samt hennes oförmåga att göra ett bestämt uttalande när frågan enträget framfördes till henne, tycktes ge stöd åt deras slutsats. De var också förvissade om att de budskap som gavs genom Ellen White inte skulle stå i konflikt med historiens klart fastställda händelser.” Arthur White, EGW, volym 6, 252.

Originalutgåvan — Review and Herald, 1 november 1850

Och Early Writings, sida 74, när trycktes den? 1882; boken Early Writings trycktes 1882.

Men det ställe där den passage ur Early Writings som vi behandlar ursprungligen återfinns är i Review and Herald, den 1 november 1850, och ni har det i era anteckningar. Och det omfattar flera stycken, och som jag har sagt kommer vi inte att läsa dem alla.

Vi ser fyra stycken på sida 2, sedan fyra stycken på sida 3:

Kära bröder och systrar, jag önskar ge er en kort skildring av vad Herren nyligen har visat mig i en syn. Jag fick se Jesu ljuvlighet och den kärlek som änglarna har till varandra. Ängeln sade: Kan ni inte se deras kärlek? Efterfölj den. Just så måste Guds folk älska varandra. Låt hellre skulden falla på dig själv än på en broder. Jag såg att budskapet —sälj vad ni har och ge allmosor’ av somliga inte hade framställts i dess klara ljus; att det sanna syftet med vår Frälsares ord inte tydligt hade lagts fram. Jag såg att syftet med att sälja inte var att ge åt dem som kan arbeta och försörja sig själva, utan att utbreda sanningen. Det är synd att underhålla och gynna dem som kan arbeta men lever i lättja. Några har varit ivriga att delta i alla möten, inte för att förhärliga Gud, utan för —bröden och fiskarna.’ Sådana borde mycket hellre vara hemma och arbeta med sina händer med —det som är gott,’ för att försörja sina familjer och ha något att ge till understöd för den dyrbara saken, den nuvarande sanningens sak.

Några, såg jag, hade tagit miste genom att bedja om att de sjuka skulle bli helade inför de otroende. Om någon bland oss är sjuk och kallar på församlingens äldste att bedja över honom, enligt Jak. 5:14, 15, bör vi följa Jesu exempel. Han drev de otroende ut ur rummet och helade därefter den sjuke; så bör också vi, när vi ber för de sjuka bland oss, söka att vara avskilda från deras otro som inte har tro.

Sedan blev jag hänvisad tillbaka till den tid då Jesus tog sina lärjungar avsides, upp i en övre sal, och först tvättade deras fötter och sedan gav dem att äta av det brutna brödet, för att representera hans brutna kropp, samt vinrankans saft för att representera hans utgjutna blod. Jag såg att alla bör handla med förståelse och följa Jesu exempel i dessa ting, och att de, när de förrättar dessa förordningar, bör vara så avskilda från de otroende som möjligt.

Sedan visades det för mig att de sju sista plågorna skall utgjutas, efter det att Jesus lämnar helgedomen. Ängeln sade: Det är Guds och Lammets vrede som orsakar de ogudaktigas fördärv eller död. Vid Guds röst skall de heliga vara mäktiga och fruktansvärda såsom en här med baner; men de skall då inte verkställa den dom som är skriven. Verkställandet av domen skall ske vid slutet av de 1000 åren.

Sedan de heliga har förvandlats till odödlighet och ryckts upp tillsammans och mottagit sina harpor, kronor osv., och gått in i den heliga staden, sätter sig Jesus och de heliga till doms. Böckerna öppnas, livets bok och dödens bok; livets bok innehåller de heligas goda gärningar, och dödens bok innehåller de ogudaktigas onda gärningar. Dessa böcker jämfördes med lagboken, Bibeln, och efter den blev de dömda. De heliga faller i förening med Jesus sin dom över de ogudaktiga döda. Se! sade ängeln, de heliga sitter till doms, i förening med Jesus, och tillmäter var och en av de ogudaktiga efter de gärningar som gjorts i kroppen, och vid deras namn antecknas vad de måste få mottaga, när domen verkställs. Detta, såg jag, var de heligas verk tillsammans med Jesus i den heliga staden innan den stiger ned till jorden, under de 1000 åren. Sedan, vid slutet av de 1000 åren, lämnar Jesus och änglarna och alla de heliga med honom den heliga staden, och medan han stiger ned till jorden med dem, uppväcks de ogudaktiga döda, och då skall just de män som ”genomborrade honom”, när de blivit uppväckta, se honom på avstånd i all hans härlighet, med änglarna och de heliga med honom, och de skall jämra sig för hans skull. De skall se märkena efter spikarna i hans händer och i hans fötter och där de stack spjutet i hans sida. Märkena efter spikarna och spjutet skall då vara hans härlighet. Det är vid slutet av de 1000 åren som Jesus står på Olivberget, och berget rämnar mitt itu och blir en väldig slätt, och de som flyr vid den tiden är de ogudaktiga, som just har blivit uppväckta. Då kommer den heliga staden ned och sätter sig på slätten.

Sedan uppfyller Satan de uppväckta ogudaktiga med sin ande. Han smickrar dem med att härskarans skara i staden är liten och att hans här är stor, och att de kan övervinna de heliga och inta staden. Medan Satan samlade sin här, var de heliga i staden och beskådade skönheten och härligheten i Guds paradiset. Jesus var i spetsen för dem och ledde dem. Plötsligt var den ljuvliga Frälsaren borta ur vårt sällskap; men snart hörde vi hans ljuvliga röst säga: —Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike som är tillrett åt eder från världens begynnelse.' Vi samlades omkring Jesus, och just när han stängde stadens portar, uttalades förbannelsen över de ogudaktiga. Portarna stängdes. Då brukade de heliga sina vingar och steg upp till toppen av stadens mur. Jesus var också med dem; hans krona såg strålande och härlig ut. Det var en krona inom en krona, till antalet sju. De heligas kronor var av renaste guld, smyckade med stjärnor. Deras ansikten lyste av härlighet, ty de bar Jesu uttryckliga avbild; och när de steg upp och alla tillsammans rörde sig mot stadens topp, hänfördes jag av synen.

Då såg de ogudaktiga vad de hade förlorat; och eld utgick från Gud över dem och förtärde dem. Detta var verkställandet av domen. De ogudaktiga fick då i enlighet med vad de heliga i förening med Jesus hade tillmätt dem under de 1000 åren. Samma eld från Gud som förtärde de ogudaktiga renade hela jorden. De sönderbrutna, skrovliga bergen smälte av glödande hetta, även atmosfären, och all halm blev förtärd. Sedan öppnade sig vårt arv inför oss, härligt och skönt, och vi tog hela den förnyade jorden i besittning. Vi ropade alla med hög röst: Ära, Halleluja.

Jag såg också att herdarna bör rådfråga dem som de har skäl att hysa förtroende för, dem som har varit med i alla budskapen och som står fasta i hela den närvarande sanningen, innan de förfäktar någon ny viktig punkt som de menar att Bibeln stöder. Då kommer herdarna att vara fullkomligt eniga, och herdarnas enhet kommer att förnimmas av församlingen. En sådan väg såg jag skulle förebygga olyckliga splittringar, och då skulle det inte finnas någon fara för att den dyrbara hjorden delas och fåren skingras utan en herde."—

Och sedan avslutas det med ytterligare fem stycken, som jag har satt i en ruta åt er, eftersom dessa fem stycken ur artikeln är de som kommer att hamna i Early Writings. Det är därför dessa fem sista stycken är inramade.

Den 23 september visade Herren mig att han för andra gången hade räckt ut sin hand för att återvinna kvarlevan av sitt folk, och att ansträngningarna måste fördubblas under denna samlingstid. Under skingringstiden blev Israel slaget och sönderslitet; men nu under samlingstiden skall Gud hela och förbinda sitt folk. Under skingringen hade de ansträngningar som gjordes för att utbreda sanningen endast ringa verkan, åstadkom föga eller intet; men under samlingen, när Gud har satt sin hand till att samla sitt folk, skall ansträngningarna att utbreda sanningen få den verkan som avsågs. Alla bör vara förenade och nitiska i verket. Jag såg att det var en skam att någon hänvisade till skingringen för exempel som skulle styra oss nu under samlingen; ty om Gud inte gör mer för oss nu än han gjorde då, skulle Israel aldrig bli samlat. Det är lika nödvändigt att sanningen blir utgiven i en tidskrift, som att den blir predikad.

Herren visade mig att 1843 års tavla hade blivit ledd av hans hand och att ingen del av den skulle förändras; att siffrorna var sådana som han ville ha dem. Att hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän hans hand drogs tillbaka.

”Sedan såg jag, beträffande det —Dagliga’, att ordet —offer’ hade tillagts genom mänsklig vishet och inte hör till texten; och att Herren gav den rätta förståelsen av detta åt dem som framförde budskapet om domens stund. När enhet rådde, före 1844, var nästan alla eniga om den rätta förståelsen av det —Dagliga’; men sedan 1844 har, i förvirringen, andra uppfattningar omfattats, och mörker och förvirring har följt.”

Herren visade mig att tiden inte har varit ett prov sedan 1844, och att tiden aldrig mer skall bli ett prov.

”Sedan visades jag några som befinner sig i den stora villfarelsen, att de heliga ännu skall gå till det gamla Jerusalem, osv., innan Herren kommer. En sådan uppfattning är ägnad att leda sinne och intresse bort från Guds nuvarande verk, under den tredje ängelns budskap; ty om vi skall gå till Jerusalem, då kommer våra tankar naturligt att vara där, och våra medel kommer att hållas tillbaka från andra ändamål för att föra de heliga till Jerusalem. Jag såg att orsaken till att de lämnades att falla in i denna stora villfarelse är att de inte har bekänt och övergett sina villfarelser, som de har varit i under ett antal år tillbaka.” Review and Herald, November 1, 1850.

Ser du dem? Vet du vad jag talar om?

Okej. Om vi går in i dessa fem sista stycken, kommer ni att se vissa saker som skiljer sig i originalet från det ni finner i Early Writings, sida 74.

FRÅN ÅHÖRARN: Så, menar du att dessa i lådan är originalen?

Dessa i rutan är de fem sista styckena i denna ursprungliga artikel, och denna ruta omger dem. Dessa fem stycken är vad som slutligen kommer med i Early Writings, sida 74.

Men när blev detta tryckt, när skrevs detta? November 1850.

Alltså har jag markerat med fetstil det som kommer att ändras i dessa fem stycken. Det kommer att ske en metamorfos med detta; ty inom en mycket nära framtid, år 1851, kommer boken A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White att tryckas, och de kommer att ta dessa stycken och infoga dem i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White. Och från här [artikel i Review and Herald, november 1850] till A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White finns det några mindre redaktionella ändringar som skedde i dessa fem stycken. Och sedan, från A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White år 1851 till Early Writings år 1882, finns det ytterligare några redaktionella ändringar, och det är dessa redaktionella ändringar som gör Early Writings, sidan 74, invecklad.

Så, i dessa fem stycken som avslutas i originalmanuskriptet, i det första stycket, ”Den 23 september visade Herren mig . . .”, kommer det att ändras.

I de följande styckena: ”Sedan såg jag . . .”; ”Sedan såg jag . . .”; Herren visade mig . . .”; och ”Sedan hänvisades jag till . . .”; görs vissa mindre justeringar.

Visad tio huvudsakliga sanningar i tretton stycken

Men vad jag vill att ni ska se i dessa tretton stycken från originalartikeln är att hon har visat tio huvudsakliga saker.

Och nu minns jag varför jag har satt detta i fetstil. Det är inte därför att detta kommer att ändras. Jag betonar något för er, om ni vill se det: att i dessa tretton stycken blev hon visad detta . . . , hon blev visad detta . . . , hon blev visad detta . . . , hon blev visad detta. Och när hon hade blivit visad en sak, blir hon, sedan hon berättat för oss om den, visad något som inte nödvändigtvis har samband med det som hon just hade blivit visad: ”Jag blev visad detta . . . ; jag blev visad detta . . . ; jag blev visad detta”

Du kan själv undersöka saken och läsa det med egna ögon, men hon fick se tio grundläggande sanningar i dessa tretton stycken.

Här är vad hon visades. Hon visades om Guds kärlek, om offergåvor, om bön för de sjuka, om nattvardsgudstjänsten, om de sju sista plågorna i samband med millenniet, om nytt ljus, om insamlingen efter 1844, om utgivningsverket, om 1843 års karta, om ”det dagliga”, om ”tid” som ett prov, och om pilgrimsfärder till Jerusalem. Och om man läser det noggrant, är detta inte ett tankeflöde. Detta är i hög grad ett: ”Jag visades detta”, och hon nedtecknar vad hon visades; och hon visades något som inte nödvändigtvis har samband. Det måste man se; för när de börjar föra

samman dessa stycken, börjar de skapa föreställningen att hon säger något som hon i själva verket inte sade.

Review and Herald, 1 november 1850

Okej. Lägg märke till det första stycket av de fem stycken som vi behandlar från november 1850.

"Den 23 september visade Herren mig att han för andra gången hade räckt ut sin hand för att återvinna kvarlevan av sitt folk, och att ansträngningarna måste fördubblas i denna samlingstid. Under skingringstiden blev Israel slaget och sargat; men nu, i samlingstiden, skall Gud hela och förbinda sitt folk. Under skingringen hade de ansträngningar som gjordes för att utbreda sanningen endast ringa verkan, åstadkom endast litet eller intet; men i samlingen, när Gud har satt sin hand till att samla sitt folk, skall ansträngningarna att utbreda sanningen få den avsedda verkan. Alla bör vara eniga och nitiska i verket. Jag såg att det var en skam för någon att hänvisa till skingringen som exempel för att styra oss nu under samlingen; ty om Gud inte gör mer för oss nu än han gjorde då, skulle Israel aldrig bli samlat. Det är lika nödvändigt att sanningen blir utgiven i en tidning som att den blir predikad."—

Den sista meningen i det stycket lyder: "Det är lika nödvändigt att sanningen offentliggörs i en tidning som att den predikas." Okej. Denna tanke kommer att lämnas därhän.

Det andra stycket av de fem som vi nu behandlar, där det står: "Herren visade mig", ser ni att jag har strukit under det.

—"Herren visade mig att 1843 års tavla var ledd av hans hand, och att ingen del av den skulle ändras; att siffrorna var sådana som han ville ha dem. Att hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän hans hand togs bort."—

Anledningen till att jag har understrukit någonting i dessa fyra stycken högst upp på sidan är att de kommer att genomgå redaktionella ändringar när det återtrycks i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White år 1851.

Okej. "Herren visade mig" kommer att ändras; "genom sin hand" kommer att ändras, "att ingen del av det skulle ändras" kommer att ändras.

Sedan står det i nästa stycke med fet stil [fjärde stycket] på sidan,

—"Herren visade mig att tiden inte hade varit ett prov sedan 1844, och att tiden aldrig mer skall bli ett prov."—

"Herren visade mig", det kommer att ändras. Det de kommer att göra året därpå i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White är att de kommer att ta det stycke på en enda mening och sammanföra det med föregående stycke. De kommer att göra det till ett enda stycke.

Men om också ett ord eller flera ord är satta i fetstil, kommer det att förekomma vissa andra slags ändringar; och jag skall ge er ett exempel på vad jag menar.

Och i det tredje stycket står det,

—”Sedan såg jag beträffande det —Dagliga’, att ordet —offer’ hade tillagts genom människors vishet och inte hör till texten; och att Herren gav den riktiga förståelsen av det åt dem som förkunnade budskapet om domens stund. När enhet rådde, före 1844, var nästan alla eniga om den riktiga förståelsen av det —Dagliga’; men sedan 1844 har, i förvirringen, andra uppfattningar omfattats, och mörker och förvirring har följt.”—

Sedan står det i nästa stycke med fet stil [fjärde stycket] på sidan,

”Herren visade mig att tid inte hade varit ett prov sedan 1844, och att tid aldrig mer kommer att vara ett prov.”—

”Herren visade mig”, det kommer att förändras.

Vad de kommer att göra året därpå i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White är att de kommer att ta detta stycke på en enda mening och sammanföra det med det föregående stycket. De kommer att göra det till ett enda stycke.

Och de kommer att ändra ”Herren visade mig” till ”Jag blev också visad”. Okej? De kommer att göra de två styckena till ett stycke, och de kommer att ändra det till ”Jag blev också visad” år 1851.

—”Sedan riktades min uppmärksamhet mot några som befinner sig i den stora villfarelsen att de heliga ännu måste bege sig till det gamla Jerusalem osv., innan Herren kommer. En sådan uppfattning är ägnad att avvända sinne och intresse från Guds nuvarande verk under den tredje ängelns budskap; ty om vi måste resa till Jerusalem, kommer våra tankar naturligt att vara där, och våra medel kommer att undanhållas från andra ändamål för att få de heliga till Jerusalem. Jag såg att skälet till att de lämnades att falla in i denna stora villfarelse är att de inte har bekänt och övergett sina villfarelser, vilka de har varit i under ett antal år tillbaka.” Review and Herald, 1 november 1850.

Men när man kommer till Early Writings, vet ni vad de gör? De utelämnar ”Jag blev också visad”, där det i Early Writings, i detta enda stycke, kommer att stå: ”När enhet rådde före 1844, var nästan alla eniga om den riktiga uppfattningen om det —Dagliga,’ men sedan 1844 har andra uppfattningar omfattats i förvirringen, och mörker och förvirring har följt.” De utelämnade ”Jag blev också visad”, och nästa mening är: ”tid hade inte varit ett prov sedan 1844.” Plötsligt vet man inte att denna tanke om att tid inte varit ett prov är en av de saker som hon särskilt blev visad. Man tror att detta var en del av hennes ljus om det Dagliga, där den falska uppfattningen frambringar förvirring.

Det där är inte originalet. Du har originalet. Kontrollera det.

Nästa steg (steg två) — 1851 En skiss av Ellen G. Whites kristna erfarenhet och synsätt

Därefter, under detta, har du *A Sketch of the Christian Experience and View of Ellen G. White*, tryckt år 1851; och du har redogörelserna för de förändringar som ägde rum, och där finns en mycket, mycket betydelsefull förändring.

”Den 23 september visade Herren mig [tidigare—”showed”] att han för andra gången hade utträckt sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk, och att ansträngningarna måste fördubblas i denna samlingstid. Under förskingringen blev Israel slaget och sargat; men nu, i samlingstiden, skall Gud hela och förbinda sitt folk. Under förskingringen hade de ansträngningar som gjordes för att sprida sanningen endast ringa verkan, utträttade föga eller intet; men i samlingstiden, när Gud har satt sin hand till att samla sitt folk, skall ansträngningar att sprida sanningen få den verkan som avsågs. Alla bör vara förenade och nitiska i verket. Jag såg att det var orätt av någon att hänvisa till förskingringen för exempel som nu skulle styra oss i samlingstiden; ty om Gud inte gör mer för oss nu än han gjorde då, skulle Israel aldrig bli samlat. [Borttaget: Det är lika nödvändigt att sanningen publiceras i en tidning som att den predikas.] [Stycken sammanslagna] Jag har sett [tidigare—”the Lord showed me”] att 1843 års karta var ledd av Herrens hand, [tidigare—”by His hand”] och att den inte borde ändras; [tidigare—”no part of it should be altered”] att siffrorna var sådana som han ville ha dem. Att hans hand var över den och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän hans hand togs bort.”

”Därefter såg jag i fråga om det —dagliga’, att ordet —offer’ hade tillagts genom människors vishet och inte hör till texten; och att Herren gav den rätta förståelsen av detta åt dem som förkunnade ropet om domens stund. När enhet rådde, före 1844, var nästan alla eniga om den riktiga förståelsen av det —dagliga’; men sedan 1844 har, i förvirringen, andra uppfattningar antagits, och mörker och förvirring har följt. [Paragrafer sammanslagna] Jag har också sett [Tidigare—”Herren visade mig”] att tid inte hade varit ett prov sedan 1844, och att tid aldrig mer kommer att bli ett prov.]” A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 61–62.

Tid som inte är förbunden med den tredje ängels budskap

Ellen White hade en annan syn än den syn som hon hade och som till slut återfinns i *Early Writings*. Hon hade flera syner; men hon hade en syn i vilken hon fick veta något; hon fick ett stycke, och hon skrev ned det.

”Herren har visat mig att den tredje ängels budskap måste gå ut och förkunnas för Herrens skingrade barn, och att det inte bör fästas vid tid; ty tid kommer aldrig mer att vara ett prov. Jag såg att några fick en falsk upprymdhet som uppstod ur predikande om tid; att den tredje ängels budskap var starkare än vad tid kan vara. Jag såg att detta budskap kan stå på sin egen grund, och att det inte behöver tid för att stärka det, och att det skall gå fram i mäktig kraft och uträtta sitt verk, och att det skall förkortas i rättfärdighet.” A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, ExV 48.

Vad talar hon om där? Att vi aldrig mer bör förbinda den tredje ängels budskap med tid, eller hur?

Amen? Är ni med mig?

Var finner du detta? Var är det beläget?

FRÅN FÖRSAMLINGEN: (Inget svar.)

FRÅN ÅHÖRARSKARAN: En skiss av den kristna erfarenheten och åskådningen.

En skiss av Ellen G. Whites kristna erfarenhet och uppfattningar, sida 48, sida 48.

Okej. Var finner vi det avsnitt som vi diskuterar, vilket härrör från Review and Herald, november 1850; var är det placerat i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White? Jo, det återfinns, om ni går tillbaka i era anteckningar, i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White, sida 61 och sida 62.

Du har en syn i A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen G. White som är återgiven på sidan 48; därefter har du den syn som slutligen kommer att återfinnas i Early Writings, på sidorna 61 och 62. De skiljs åt av 13 eller 14 sidor, eller hur?

Och vad skall de göra när det gäller Early Writings? De kommer att ta detta stycke från sidan 48 och infoga det omedelbart efter hennes uttalande att tiden inte längre är ett prov. De kommer att sammanföra två syner.

Förstår du vad jag menar?

MAN I ÅHÖRARSKARAN: Ja.

Förstår du vad jag menar?

ENSKILD PERSON SOM TILLTALAS I ÅHÖRARKRETSEN: (Bekräftelse.)

Okej, eftersom det är med dig jag ser mindre bekräftelse.

Det sista steget (steg tre) — Tidiga skrifter 1882

Okej. Nu är jag tillbaka på sidan 6 i dina anteckningar; och nu har du återigen Early Writings.

”Den 23 september, ... Jag har sett att kartan från 1843 var ledd av Herrens hand och att den inte borde ändras; att siffrorna var sådana som Han ville ha dem; att Hans hand var över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän Hans hand togs bort.

Sedan såg jag beträffande det —dagliga” (Daniel 8:12), att ordet —offer” hade införts genom människans visdom och inte hör till texten, och att Herren gav den rätta förståelsen av detta åt dem som förkunnade ropet om domens stund. När enhet rådde, före 1844, var nästan alla förenade i den rätta uppfattningen om det —dagliga”; men i förvirringen sedan 1844 har andra uppfattningar omfattats, och mörker och förvirring har följt. Tid har inte varit ett prov sedan 1844, och det kommer aldrig mer att bli ett prov.

Herren har visat mig att den tredje ängelns budskap måste gå ut och förkunnas för Herrens skingrade barn, men det får inte hängas upp på tid. Jag såg att somliga blev gripna av en falsk upphetsning, som uppstod genom förkunnelse om tid; men den tredje ängelns budskap är starkare än vad tiden kan vara. Jag såg att detta budskap kan stå på sin egen grund och inte behöver tid för att stärkas; och att det skall gå fram i mäktig kraft och uträtta sitt verk, och det skall förkortas i rättfärdighet.

”Sedan visades jag några som befinner sig i den stora villfarelsen att tro att det är deras plikt att bege sig till det gamla Jerusalem . . .” Early Writings, 74–76.

Och anledningen till att detta är satt med fet stil är att detta är stycket här där det står: ”. . . När enighet rådde, före 1844, var nästan alla förenade i den riktiga uppfattningen om det —dagliga; men i förvirringen sedan 1844 har andra uppfattningar omfattats, och mörker och förvirring har följt. Tid har inte varit ett prov sedan 1844, och den kommer aldrig mer att bli ett prov.” Ni behöver komma ihåg att hon ursprungligen, i sin första nedteckning av denna syn, sade: ”Jag visades att tid inte har varit ett prov sedan 1844”, och det var ett annat stycke. Hon hade sett till att det fanns en åtskillnad mellan det som visades henne om det Dagliga och det som visades henne om att tid var ett prov; och att nästa stycke, som talar om att inte förbinda någon tidsbestämning med den tredje ängelns budskap, inte fanns med i den ursprungliga synen. Det stod på sidan 48 i Life Sketches, inte på sidorna 61 och 62.

Men när man kommer till Early Writings år 1882, sammanförde de dem; och därför, när man kommer till 1930-talet och man är på väg ut i djupt mörker inom adventismen, och Willie White säger att när man studerar det Dagliga måste man studera det i tidens sammanhang—”Beklagar, Willie, ditt ansvar var att vara den som gav den korrekta historiska redogörelsen för Profetians Ande. Du skulle vara den som försvarade Profetians Ande. Och i din framställning av Early Writings, sidan 75, åsidosatte du de ursprungliga källorna, och dessa ursprungliga källor säger att när du förde in argumentet att det Dagliga måste betraktas i tidens sammanhang i Early Writings, 74, så är det absolut osant.”—Det är osant! Det kan inte styrkas av redogörelsen i Profetians Ande. Det kan inte styrkas av historien från den tidsperioden.

Okej. Punkt 1: Syster White säger att det finns en riktig uppfattning om det dagliga, i Early Writings, 74. Det huvudsakliga argument som längre fram i historien förs fram med tvång är att när man studerar det avsnittet i Early Writings, 74, måste man placera det i tidsbestämningens sammanhang. Det argumentet är falskt; det är inte giltigt!

Så nu återstår för oss endast ståndpunkten att det finns en riktig uppfattning om det ständiga. Okej? Men vi ska ta upp ytterligare en tanke ur detta stycke.

Det står: ”Den 23 september visade Herren mig” Den 23 september, när? 1850: ”Den 23 september 1850 visade Herren mig.”

Vad visade Han henne?

Nåväl, en av de saker som Han visade henne var att sedan 1844 har andra uppfattningar om det Dagliga omfattats.

”Den 23 september 1850 visade Herren mig När enighet rådde, före 1844, var nästan alla förenade i den riktiga uppfattningen om ”det dagliga”; men sedan 1844 har, i förvirringen, andra uppfattningar omfattats, och mörker och förvirring har följt. The Review and Herald, november 1850.”

Mars 1850 ”Det dagliga” är den jordiska helgedomen

Alltså har ni längst ned på sidan 6 ett stycke som hämtats ur Review and Herald från mars 1850, och det är en artikel av David Arnold.

"Han [Daniel] ser också samma förtryckande makt — stå upp mot furstarnas Furste'; och därmed göra slut på lagligheten i alla de dagliga offer som instiftades vid Sinai för att dagligen iakttas tills Säden skulle komma. Här blev Kristus, verkligheten, eller det stora antitypiska offret, dödad av de romerska soldaterna. Så blev genom Rom — det dagliga offret borttaget', och platsen för hans helgedom blev nedkastad av Titus, en romersk general, när han förstörde staden Jerusalem och Guds tempel, som innehöll — helgedomen.' Här började uppfyllelsen av Kristi profetiska förkunnelse: Och de skall falla för svärdsegg och föras bort som fångar till alla folk, och Jerusalem skall bli förtrampat av hedningarna, TILLS HEDNINGARNAS TIDER HAR FULLBORDATS.' Luk. 21:24." David Arnold, Review and Herald, mars 1850, Volym 1, Nummer 8.

I denna artikel lär David Arnold att det dagliga i Daniels bok representerar den judiska helgedomen i Jerusalem, vilken avlägsnades av det hedniska Rom år 70 e.Kr.

September 1850 Det ”dagliga” är Kristi helgedomstjänst

Sedan, i september 1850, samma år — och för övrigt, vem är redaktör för Review and Herald år 1850? Hans namn är James White.

James White publicerar alltså i september 1850 en artikel av Crosier som lär att det dagliga representerar Kristi tjänst i helgedomen.

Nu undervisar James White inte detta direkt, men människor drar den slutsatsen därav och säger att det är vad han lär. Och varför säger jag detta? Jag säger detta av följande skäl: I september 1850 säger syster White att sedan 1844 har andra uppfattningar om det Dagliga omfattats i mörker, och förvirring har följt.

Dessa båda uppfattningar [Arnolds och Crosiers] är inte pionjäreernas uppfattning att det dagliga är hedendom.

Och på sidan 7 har ni de två styckena ur Crosiers artikel, där han drar slutsatsen att det Dagliga är Kristi tjänst i helgedomen.

”—och platsen för Hans helgedom kastades ner;” Daniel 8:11. Detta nedkastande skedde under den romerska maktens dagar och genom dess medel; därför var denna texts helgedom varken jorden eller Palestina, eftersom den förra kastades ner vid syndafallet, mer än 4 000 år tidigare, och det senare vid fångenskapen, mer än 700 år före händelsen i detta ställe, och ingetdera genom romerskt inflytande.

”Helgedomen som blev nedkastad är Hans, mot vilken Rom upphöjde sig, han som var härskarans Furste, Jesus Kristus; och Paulus lär att Hans helgedom är i himmelen. Vidare, Daniel 11:30–31: —Ty skepp från Kittim skall komma emot honom; därför skall han bedrövas och vända tillbaka och hysa förbittring (riset att tukta) mot det heliga förbundet (kristendomen); så skall han göra; han skall till och med vända tillbaka och hålla sig till dem

(präster och biskopar) som överger det heliga förbundet. Och vapenmakt (borgerlig och religiös) skall stå på hans sida, och de (Rom och de som överger det heliga förbundet) skall orena styrkans helgedom.' Vad var detta som Rom och kristendomens avfällingar gemensamt skulle orena? Denna sammanslutning bildades mot det —heliga förbundet', och det var detta förbunds helgedom de orenade; vilket de kunde göra lika väl som att orena Guds namn; Jeremia 34:16; Hesekiel 20; Malaki 1:7. Detta var detsamma som att vanhelga eller häda Hans namn. I denna mening orenade detta —politisk-religiösa' vilddjur helgedomen, (Uppenbarelsboken 13:6), och kastade ned den från dess plats i himmelen, (Psalm 102:19; Jeremia 17:12; Hebreerbrevet 8:1–2) när de kallade Rom den heliga staden, (Uppenbarelsboken 21:2) och där insatte påven med titlarna —Herren Gud påven', —Helige Fader', —Kyrkans överhuvud' etc., och där, i Guds —tempel' i förfalskad gestalt, bekänner han sig göra det som Jesus i verkligheten gör i sin helgedom; 2 Thessalonikerbrevet 2:1–8. Helgedomen har blivit nedtrampad (Daniel 8:13), på samma sätt som Guds Son har blivit det. (Hebreerbrevet 10:29.)" O. R. L. Crosier, —Helgedomen', Review and Herald, september 1850.

Jakob Whites logik

Varför skulle James White trycka denna artikel om han visste bättre? Skälet till det är "James Whites logik" i era anteckningar.

Det första som trycktes efter den stora besvikelsen kallas A Word to the Little Flock, och de tre personer som var författare till den publikationen var James och Ellen White samt Joseph Bates. Det första som trycktes efter den 22 oktober 1844 av dessa personer som fortsatte på stigen var denna artikel; och i denna artikel bekräftar syster White Crosiers uppfattning, inte hans uppfattning om det Dagliga utan hans uppfattning om att Kristus gick från det heliga till det allra heligaste.

Observera, detta är syster White. Detta är anledningen till att James White var villig att trycka Crosiers artikel; det står:

Jag tror att helgedomen, som skall renas vid slutet av de 2300 dagarna, är det nya Jerusalems tempel, vari Kristus är tjänare." — detta är Ellen White — "Herren visade mig i en syn, för mer än ett år sedan, att broder Crosier hade det sanna ljuset angående helgedomens rening, etc.; och att det var hans vilja att broder C. skulle nedskriva den framställning som han gav oss i Day-Star, Extra, den 7 februari 1846. Jag känner mig fullt bemyndigad av Herren att rekommendera detta Extra till varje helig.

"Jag ber att dessa rader må bli till välsignelse för dig och för alla de kära barn som kan komma att läsa dem." Ett ord till den lilla hjorden, 12 maj 1847.

Så säger människor än i dag, vissa av de moderna historikerna inom adventismen: "Se där. Ellen White ger sitt generella godkännande åt Crosiers artikel; och därför måste det som Crosier sade om det dagliga såsom Kristi helgedomstjänst vara sant." Och när de säger detta, förvränger de historien; ty Crosiers artikel bestod av åtta avsnitt, och redan från första början förstod adventisterna att fyra av dessa avsnitt var totalt mörker, och de har aldrig, någonsin, någonsin återtryckts inom adventismen.

Som ett exempel var en av hans ståndpunkter i den artikeln att det, när Jesus återvänder, skall bli tusen år av fred. Adventisterna tror inte detta, och det har de aldrig gjort. Den förståelsen är en förståelse som William Miller förkastade och som faktiskt sätter William Miller på den rätta vägen för att förstå sanningen. Den läran är en av de läror som står i direkt motsats till den milleritiska förståelsen.

När Crosier alltså kommer ut med denna artikel i åtta delar, vet de genast från början att fyra av dessa delar inte går att trycka om.

Men James White trycker den del där Crosier drar slutsatsen att det dagliga är Kristi tjänst i helgedomen; men han kommer endast att återtrycka dessa fyra delar. Han kommer inte att återtrycka de andra fyra. Men för att James White skall kunna återtrycka Crosiers fyra delar måste han trycka dem i två nummer. Han måste trycka dem två gånger i september 1850.

Det fanns inte tillräckligt med utrymme i hans Review and Herald i september 1850, så han tryckte två nummer av Review and Herald i september 1850 för att kunna få med hela Crosiers artikel om Kristi förflyttning från det Heliga till det Allraheligaste.

Nu kommer ni att märka hos Gerard Damsteegt att han ger den historiska bedömningen att adventisterna alltid visste att det fanns delar i Crosiers artiklar som var felaktiga och att de inte kunde återtryckas.

”Hon [Ellen Harmon] sade: —Herren visade mig i en syn, för mer än ett år sedan, att broder Crosier hade det sanna ljuset beträffande helgedomens rening, etc.; och att det var Hans vilja att broder C. skulle skriva ned den uppfattning som han gav oss i Day Star Extra, 7 februari 1846. Jag känner mig fullt bemyndigad av Herren att rekommendera detta Extra till varje helig” (Brev. E. G. White till Curtis, Word to the Little Flock, 12). Sjundedagsadventister har vanligen tolkat detta uttalande så, att Crosiers framställningar inte var utan misstag, men att hans huvudsakliga typologiska argumentation var riktig. Omlagor av artikeln utelämnade de delar som de ansåg vara felaktiga.” P. Gerard Damsteegt, Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission, 125.

Skulle aldrig kunna trycka om hans fullständiga dokument

Nu finner ni på nästa sida W. A. Spicer som vittnar om samma sak: De visste alltid att det fanns fel i Crosiers artiklar, och de återtryckte aldrig dessa fyra avsnitt.

”Sorgligt nog vandrade den unge Crosier endast en mycket kort tid i sabbatssanningens ljus. Senare förkastade han den helgedomslära som han hade bidragit till att etablera. Våra pionjärbröder återtryckte flera gånger hans framställning om helgedomen i sina tidiga tidskrifter, men de kunde aldrig återtrycka hans fullständiga dokument. I det hade han till framställningen om helgedomen fogat vissa tankar om den kommande tidsåldern — ett timligt millennium, med en härlig tidsålder på denna jord vid den andra återkomsten. Dessa ting utelämnade våra bröder alltid. Dessa läror om den kommande tidsåldern var vida spridda på den tiden. Läran passade aldrig in i det bestämda adventbudskapet; och utan tvivel bidrog denna felaktighetens surdeg till att leda de yngre männen bort från sabbats- och helgedomssanningarna. Han övergick snart till bittert

motstånd mot vår tidiga rörelse.” W. A. Spicer, Review and Herald, 14 december 1939

Poängen är att det i dag finns människor som tar syster Whites godkännande av Crosiers artikel i A Word to the Little Flock, människor som Heidi Heikes, Heidi Heikes med sin dåraktiga bok om att det dagliga skulle vara Kristi helgedomstjänst. Detta är ett av hans argument.

Människor som gör detta bortser från de historiska fakta. De kunde aldrig återtrycka alla Crosiers artiklar. Och att hävda att Ellen Whites gillande i A Word to the Little Flock är ett generellt gillande av Crosiers ståndpunkt är att hävda att adventister tror att det ska bli tusen år av fred. Det är ett dåraktigt argument.

Det är en förvrängning av historien, och det görs för att bedra människor och åstadkomma förvirring och mörker.

Alltså har du två historiker, Spicer, som är avliden, och Damsteegt, som fortfarande är i livet; men jag försäkrar dig, att varken Spicer eller Damsteegt, ingen av dem, skulle hålla med mig om det jag lägger fram. Okej, det skulle de inte. Så du har två antagonistiska historiker som är överens om det jag säger dig. Det finns över huvud taget ingen som helst rättfärdigande för att ta Ellen Whites gillande av Crosiers artikel som en innebörd att allt i den var fullkomligt.

The Advent Review—Volym 1, Auburn, NY, Nummer 3

The Advent Review—Volym 1, Auburn, NY, nummer 4

The Advent Review—Volym 1, Auburn, NY, Specialnummer

När James White började trycka Crosiers artikel i septembernumret 1850 av The Review and Herald, var det volym 1, nummer 3.

Men han kunde inte få med allt i band 1, nummer 3; därför avslutade han artikeln i band 1 av The Review and Herald, nummer 4. Och när gjorde han detta? I september 1850.

Nå, vad hände i september 1850? Syster White hade en syn som säger: ”Den 23 september 1850 visade Herren mig När enhet rådde, före 1844, var nästan alla eniga om den riktiga uppfattningen av det —Dagliga; men sedan 1844 har, i förvirringen, andra uppfattningar omfattats, och mörker och förvirring har följt. The Review and Herald, november 1850.”

Vem var hennes make? Han var redaktör för The Review and Herald.

Så, vad gjorde han när hans hustru sade: ”Vet du vad Herren just sade till mig, James? Jag fick veta att vi inte skulle framföra de uppfattningar om det dagliga som motsäger pionjärernas förståelse att det dagliga är hedendom, eftersom det för med sig mörker och förvirring.”

Så, vad gjorde James White? I september 1850 tryckte han ännu ett nummer av Review and Herald, tre under en och samma månad. Det kallas Volym 1, specialutgåva.

Och vad gjorde han? Han återtryckte Crosiers artikel och tog bort det som Crosier sade om det dagliga!

Bröder och systrar, detta är ett historiskt bevis för att James och Ellen White förstod att Crosiers uppfattning om det dagliga var felaktig och att den förde med sig mörker och förvirring.

Och vad var Crosiers uppfattning om det dagliga? Att det var Kristi tjänst i helgedomen.

Så, i Early Writings, 74, när hon säger: ”Den 23 september visade Herren mig att milleriterna hade den rätta uppfattningen om det dagliga”, är det historiska beviset att milleriterna förstod—

Nu, bröder och systrar, bröder och systrar, missa inte detta faktum: Vad är detta: I september 1850 visas syster White att sedan 1844 hade andra uppfattningar om det dagliga omfattats; i maj 1850 framställer Arnold det dagliga som den judiska helgedomen; i september 1850 publiceras del 1 av 2 av Crosiers artikel, inbegripet hans framställning av det dagliga som Kristi tjänst i helgedomen; i september 1850 publiceras del 2 av 2 av Crosiers artikel; i september 1850 trycks Crosiers artikel om, men hans uppfattning om det dagliga har tagits bort? Vad är det som äger rum?

Vi ser att detta sjökort från 1850 framställs samma år, och vad säger detta sjökort om det dagliga? ”Hedniskt herravälde eller DET DAGLIGA borttaget. Dan. 11:31 508.”

Ellen White visste vilken uppfattning om det Dagliga de som förkunnade Domstidens rop hade. När hon säger att de hade den rätta uppfattningen, visste hon att den rätta uppfattningen var att det representerade det hedniska herraväldets borttagande; det Dagliga representerade hedendomen.

Och detta år, 1850, visar den historiska dokumentationen att hon avvisade och hennes make avvisade läran att det dagliga representerar Kristi helgedomstjänst, vilket är den lära som Sjundedagsadventistkyrkans Biblical Research Institute upprätthåller. Det är den lära som de självbärande verksamheterna, såsom Heartland och Steps to Life, stöder. Det är den lära som för med sig mörker och förvirring.

Lägg nu märke till detta angående 1850 års tavla. Detta är i november 1850. Detta är samma månad som hon har den syn som hon nedtecknar och som slutligen genomgår utvecklingen år 1851 och sedan år 1882 hamnar i Early Writing, just denna månad, just denna månad, i november 1850. Där står det,

”På måndagen återvände vi till Dorchester, där vår käre broder Nichols och hans familj bor.”

Här uppe [med hänvisning till 1850 års karta, i det övre högra hörnet], ”Utgiven av Otis Nichols, Dorchester, Massachusetts.” Okej? Det är detta hon talar om, eller hur? Ser ni det, denna karta?

—”Där under natten gav Gud mig en mycket intressant syn, vars största del ni kommer att se i bladet. Gud visade mig nödvändigheten av att ge ut ett schema. Jag såg att det behövdes och att sanningen, tydligt framställd på tavlor, skulle uträtta mycket och skulle få själar att komma till kunskap om sanningen.” Manuscript Releases, nummer 15, 210 november 1850.

Hon hade en syn i Nichols hus i Dorchester – allt detta finns på denna karta – där det sades: ”Du behöver göra en karta.”

Och vad säger hon om kartan? Hur beskriver hon den?

Gå till Habackuk 2, ”Jag såg behovet av att ge ut en tavla”, och vad skulle den göra? Den behövdes, ”för att sanningen skulle göras tydlig på tavlor”. Habackuk 2, vers 2, säger: ”Och Herren svarade mig och sade: Skriv synen och gör den tydlig på tavlor, . . .” Hon säger att denna Otis Nichols-tavla från 1850, tryckt i Dorchester, Massachusetts, är en uppfyllelse av Habackuk, alldeles som hon säger i The Great Controversy att 1843 års tavla är en uppfyllelse av Habackuk.

Okej, ser du det? Ser du när hon fick denna syn? Under samma tid som detta pågick: ”Den 23 september visade Herren mig . . . att läran om det dagliga såsom Kristi helgedomstjänst för med sig mörker och förvirring”, och hennes man lät omedelbart trycka om artikeln och avlägsnade dessa två stycken. Den trycktes aldrig om igen inom adventismen förrän 1931, då Willie White lät trycka om den; och när han gjorde det, fanns det ett falskt vittnesbörd i själva den traktat som han tryckte. Det kan bevisas.

Nu vill jag läsa något här för er, ett längre citat, om denna samma tidsperiod. Detta är från den 27 november 1850.

Jag har under en tid försummat att skriva till dig. Jag skall nu ange mina skäl. För det första hade jag inte tid att skriva på flera veckor efter det att jag mottog syster Arabellas vänliga och välkomna brev, annars skulle jag ha efterkommit hennes önskan att få det besvarat inom två veckor. Jag tyckte mycket om brevet. Vi var alla intresserade av brevet och hoppas att min försening inte skall hindra dig från att besvara detta så snart du har läst det, och jag skall inte vänta så länge nästa gång.

Jakobs och min hälsa är nu ganska god. Vårt hem är i Paris, hos broder Andrews, endast några få steg från postkontoret och tryckeriet. Vi skall stanna här en kort tid. Detta är en mycket vänlig familj, men ganska fattig. Allt här står fritt till vårt förfogande i den mån de har något. Vi anser det inte rätt att medan vi är här vara dem till någon kostnad. Jag längtar mycket efter att få se er alla och kära syster Gorham.

Vår konferens i Topsham var av djupt intresse. Tjugoåtta personer var närvarande; alla deltog i mötet.

På söndagen kom Guds kraft över oss såsom en väldig stormvind. Alla reste sig upp och prisade Gud med hög röst; det var såsom när grunden till Guds hus lades. Gråtens ljud kunde inte skiljas från jublets ljud. Det var en triumfens stund; alla blev styrkta och vederkvickta. Aldrig tidigare har jag bevittnat en så mäktig stund.

Vår nästa konferens var i Fairhaven. Broder Bates och hans hustru var närvarande. Det var ett mycket gott möte. På vår återresa till broder Nichols gav Herren mig en syn och visade mig att sanningen måste göras tydlig på tavlor, och den skulle förmå många att fatta beslut för sanningen genom de tre änglarnas budskap, när de två förra gjordes tydliga på tavlor.

Det är här nere, [pekar på det nedre vänstra hörnet av 1850 års diagram]. Okej? De finns på detta diagram; det är om dem hon talar.

—”Jag såg också att det var lika nödvändigt att tidskriften gavs ut som att budbärarna gick ut, ty budbärarna behöver en tidskrift att bära med sig, innehållande den närvarande sanningen, att lägga

i händerna på dem som hör, och då skulle sanningen inte blekna ur sinnet, och tidskriften skulle gå dit budbärarna inte kunde gå. Andra ting såg jag, vilka kommer att framträda i tidskriften.

Hur går det för er alla? Strävar ni alla efter evigt liv? Jag längtar mycket, mycket efter att få se er och tror att jag snart skall få göra det. Nu är beredsetiden, och jag hoppas att vi alla skall utföra ett visst verk för evigheten. Tiden synes vara mycket kort, och det vi gör måste vi göra snabbt.

Den 20 november, för en vecka sedan, reste broder Henry Nichols och jag till Topsham. Vi hade just stigit upp från middagsbordet på torsdagen [21 nov.], när ett av broder Foeys barn kom in och sade att deras mor var medvetslös. Vi skyndade över floden en engelsk mil och fann vår kära syster Foey döende. Min bedrövelse var stor, då jag fann att hon inte kände igen mig. Hon förblev länge i stor ångest ända till mellan klockan tre och fyra och drog därefter sitt sista andetag. Hon har lämnat efter sig en make och tre barn att sörja sin förlust.

På fredagsmorgonen [22 nov.] kom broder Henry till Paris för att James skulle raka honom så att han kunde närvara vid begravningen. Vi hade en mycket högtidlig och gripande stund. Herren lämnade oss inte, utan lät sin Ande vila över oss. Syster Foeys sista dagar var avgjort hennes mest andliga och bästa dagar. Broder Foey har detta till tröst för sig, att hon dog som kristen. Han bär sin börda väl. Gud ger honom nåd att uthärda bedrövelsen. O, hur gott det är att ha ett hopp till Gud som bär genom varje prövningens och bedrövelsens stund. Prisad vare Gud för ett hopp, ett gott hopp. Vad skulle ni, någon av er, ge för ert hopp?

”Håll fast vid tron. Var starka i Gud och stöd er på hans eviga arm. Den skall aldrig svika er utan bära er uppe under varje prövning. Jag hoppas att ni alla skall växa er starkare och starkare i sanningen. Vackla inte utan träng fram på er väg till riket.”—

Här går vi vidare. Här är vad jag vill att du ska se.

—”För en vecka sedan, förra sabbaten, hade vi ett mycket intressant möte. Broder Hewit från Dead River var där. Han kom med ett budskap av innebörd att de ogudaktigas förintelse och de dödas sömn var en styggelse inom en stängd dörr, som en kvinna, Jesabel, en profetissa, hade fört in, och han trodde att jag var den kvinnan, Jesabel.”—

Okej? Broder Hewit säger att Ellen White är Isebel och att hon har infört tre villfarelser.

—”Vi talade om för honom några av de fel han tidigare hade gjort, att de 1335 dagarna hade upphört, och om hans många övriga fel. Det hade endast ringa verkan. Hans mörker vilade över sammankomsten, och den drog ut på tiden.”

Nu vill jag att ni lägger märke till detta. Jag har något att säga om detta stycke som jag vill att ni följer, om ni kan.

Om du någonsin har haft att göra med dem inom adventismen som åter tillämpar tidsprofetierna vid världens slut, så har de egentligen bara tre citat som de använder — de använder visserligen många citat, men de har tre huvudsakliga citat som de använder. Detta är ett av dem; ty de går dit och säger: ”Vi talade om för honom några av hans tidigare villfarelser”, och de kommer att hävda att när hon säger ”att de 1335 dagarna var avslutade”, så var det en av hans villfarelser. Ser du hur

man kan vrida den grammatiken en aning: ”Vi talade om för honom några av hans tidigare villfarelser”? Vi talade också om för honom att de 1335 dagarna var avslutade; men de som fastställer tider säger att vi talade om för honom några av hans tidigare villfarelser, och att en av dessa villfarelser var att du lär att de 1335 dagarna är avslutade, och att detta är en villfarelse.” Så man kan vrida det åt endera hållet.

Första gången jag hade en ansikte-mot-ansikte-konfrontation med Eugene Prewitt var i Oklahoma, och han hävdar att den milleritiska historien inte upprepas vid världens slut, och jag ger honom ett par citat ur Profetians Ande.

Och han säger: ”Jeff, du vet att Ellen White var en slarvig skribent.”

Och jag sade: ”Vad menar du?”

Och han gick till detta citat. Han säger att detta citat bevisar att hon är en slarvig skribent; därför att hon vet att jag vet att tidsbestämmarna kan förvränga detta citat, om de så önskar.

Att en plats som Washita har ett inflytande som lär sina studenter att Ellen White är en slarvig skribent är nu en sak; men är hon en slarvig skribent här?

—”Jag kände att jag måste säga några ord. I Jesu namn reste jag mig upp, och på omkring fem minuter förändrades mötet. Alla kände det i samma ögonblick. Varje ansikte lyste upp. Guds närvaro fyllde platsen. Broder Hewit föll på sina knän och började ropa och be. Jag togs bort i syn och såg mycket som jag inte kan skriva. Det hade en stark verkan på broder Hewit. Han bekände att det var av Gud och ödmjukades i toftet. Han har skrivit ända sedan det mötet och skriver nu vid samma bord, där han avsäger sig alla de villfarelser som han har framfört. Jag tror att Gud håller på att resa upp honom, och han är ämnad att göra gott, om Gud verkar genom honom.”

Mycken kärlek till kära syster Gorham. Säg henne att vara stark. Gud är med henne, och Han skall inte överge henne. Mycken kärlek till er alla. Jag hoppas att barnen inte skall bli sömniga, utan att de skall vara intresserade av sanningen och vara ivriga att göra sin kallelse och utkorelse fast. Skriv, var viss om att skriva, och gör inte som jag har gjort. Jag älskar er, er alla. Skriv.”
Manuscript Releases, volym 16, 206–209. Skrivet i Paris, Maine, den 27 november 1850.

Bröder och systrar, vad är det historiska sammanhanget för detta; var skriver hon detta? Hon skriver detta år 1850, i broder Nichols hus.

Vad gör Herren under denna tidsperiod? Han visar att pionjärerna har den rätta förståelsen av det dagliga, och hon behandlar detta. Hon säger att Kristi tjänst i helgedomen är den falska förståelsen av det dagliga.

I denna historia, denna alldeles särskilda historia—inte endast denna alldeles särskilda historia och inte endast just detta år, utan själva månaden under året då hon får syner och klargör denna sanning om pionjärernas ståndpunkt beträffande det dagliga, i det att hon säger att de som förkunnade domstimens rop hade den rätta uppfattningen om det dagliga; och i samma stycke säger hon: ”Jag såg att 1843 års karta var ledd av Herrens hand och att den inte borde ändras och att de som förkunnade domstimens rop hade den rätta uppfattningen om det dagliga.”

Och vad säger detta schema från 1843 om det dagliga? Jo, det säger att det togs bort år 508 e.Kr.; och 1335 år senare för det dig fram till 1843, och att de 1335 åren ligger i det förflutna.

Kan ni föreställa er att hon, i just den månaden, i just det året, skulle säga till broder Hewit från Dead River att det fortfarande låg i framtiden?

Okej, dessa tidssättare, dessa tidssättare, och dessa människor som menar att syster White är en slarvig skribent. Historien ger inte stöd åt detta.

Så vill jag att ni skall se att Ellen White, i samband med det dagliga, till och med förstod de 1335.

Ellen White gav inte bara sitt godkännande åt att det dagliga var hedendomen; hon förstod att detta inledde den 1335-åriga profetian, som slutade år 1843, och hon försvarade offentligt den ståndpunkten mot broder Hewit från Dead River. Ser du det?

Och i samma månad, då hon säger att Kristi helgedomstjänst såsom det dagliga endast medför mörker och förvirring, avlägsnar hennes man, som svar på den synen, den läran från Review and Herald.

Här uppe i era anteckningar, där det står "1850 Chart", är detta vad det står just här [med hänvisning till den tredje kolumnen från vänster på 1850 Chart, texten efter Jesus på korset år 31 e.Kr.]. Jag ville att ni skulle kunna ha det i era anteckningar.

Bort Daniel 11:31 508

Och därefter på 1843 års tavla här [med hänvisning till mittkolumnen, under Jesus på korset år 31 e.Kr.]:

Borttagandet av det dagliga offret. Dan. 12:11, 12

Okej, detta är dessa två diagram.

Syster White förstod att dessa män hade den korrekta uppfattningen, och hon förstod att den inledde profetian om de 1335 åren, som slutade år 1843; och hon förstod att den betecknade att det hedniska herraväldet togs bort år 508.

Under dessa två hänvisningar till diagrammen har ni ytterligare ett citat från broder Nichols' tidsperiod, och där tillrättavisar hon människor för att de gör andra diagram därför att deras bildframställning är satanisk; medan hon säger att bildframställningen på dessa två diagram är himmelsk. Hon säger,

"Jag såg att verksamheten med att framställa kartor var helt felaktig. Den hade sitt ursprung hos broder Rhodes och fullföljdes av broder Case. Medel har använts till att framställa kartor och forma grova, motbjudande bilder för att föreställa änglarna och den härlige Jesus. Jag såg att sådana ting var misshagliga för Gud. Jag såg att Gud var med i utgivandet av kartan genom broder Nichols."—

Vem stod bakom utgivningen av denna karta från 1850? Gud!

—”Jag såg att det fanns” — vad? — ”en profetia om denna karta i Bibeln, och om denna karta är avsedd för Guds folk, om den [är] tillräcklig för den ene, så är den det också för den andre, och om någon behövde en ny karta målad i större skala, behöver alla den i lika hög grad.

”Jag såg att det hos broder Case fanns en rastlös, orolig, otillfredsställd och otacksam känsla som åträdde ännu en plansch. Jag såg att dessa målade planscher hade en skadlig verkan på församlingen. Det framkallade en lättsinnig, ytlig anda av hånfullhet i mötet.”

Nu är detta den sak som jag vill att ni noggrant tänker igenom.

—”Jag såg att de tavlor som var anordnade av Gud gjorde ett gynnsamt intryck på sinnet, även utan en förklaring.”—

”Jag såg att tavlorna”, i pluralis, ”var förordnade av Gud . . .” Vilka tavlor, i pluralis, var förordnade av Gud? Dessa två tavlor [1843 års tavla och 1850 års tavla] var förordnade av Gud.

Dessa två tavlor är en uppfyllelse av Habackuk 2.

—”Det finns något lätt, ljuvligt och himmelskt i framställningen av änglarna på planscherna. Sinnet leds nästan omärkligt till Gud och himlen. Men de andra planscher som har satts samman väcker avsmak i sinnet och får det att dröja mer vid jorden än vid himlen. Bilder som föreställer änglar liknar mer onda andar än himlens varelser. Jag såg att planscherna i dagar och veckor hade upptagit broder Cases sinne, då han i stället borde ha sökt himmelsk vishet från Gud och borde ha vuxit i Andens nådegåvor och i kunskapen om sanningen.

”Jag såg att om de medel som har slösats bort på att få fram planscher i stället hade använts till att genom utgivning av traktater osv. klart lägga fram sanningen för bröderna, skulle det ha gjort mycket gott och räddat själar. Jag såg att planschframställningen har spridit sig som febern.” Manuscript Releases, nr 13, s. 359; 1853.

De 1290 och 1335 dagarna

Jag har en artikel från Review and Herald, den 28 januari 1858. Anledningen till att jag har den i era anteckningar är att ni kan se att man år 1858 fortfarande lärde att det dagliga är hedendomen. Ni har detta i er hänvisning; åtta år efter 1850 förstod man fortfarande att det dagliga är hedendomen.

EN ANNAN viktig profetisk tidsperiod, på vilken adventläran är grundad, är de 1335 dagarna i Daniel 12, med vilka de 1290 dagarna är så innerligt förbundna. Dessa båda perioder framställs för oss på följande sätt:

”—Och från den tid då det dagliga offret avskaffas och förödelsens styggelse blir uppställd, skall det vara ett tusen två hundra nittio dagar. Salig är den som väntar och når fram till ett tusen tre hundra trettiofem dagar. Men gå du din väg intill änden; ty du skall få vila och stå upp till din lott vid dagarnas ände.” Daniel 12:11–13.

Frågorna uppstår genast: Kan vi avgöra vilka de händelser är från vilka dessa tidsperioder skall dateras, och om så är, kan vi avgöra när de ägde rum? Vi frågar först: Vad är det — ”dagliga”

(offret) och den — ”ödeläggelsens styggelse”? Det bör observeras att ordet offer står i kursiv stil, vilket anger att det är ett tillagt ord. Detsamma kan iaktas i de övriga fall där det förekommer i Daniels bok, nämligen i kapitel 11:31 och 8:11–13. Låt oss kort hänvisa till det sistnämnda kapitlet. I vers 13 skall man märka att två ödeläggelser förs fram för betraktelse: den dagliga (ödeläggelsen) och ödeläggelsens överträdelse. Detta förhållande har framställts så tydligt av Josiah Litch att vi inte kan göra bättre än att citera hans ord:*

”—Det dagliga offret är den nuvarande läsningen av texten; men något sådant som offer återfinns inte i originalet. Detta medges allmänt. Det är en gloss eller en uttolkning som översättarna har lagt på den. Den riktiga läsningen är: ”det dagliga och ödeläggelsens överträdelse”; dagliga och överträdelse är sammanbundna genom ”och” — den dagliga ödeläggelsen och ödeläggelsens överträdelse. De är två ödeläggande makter som skulle ödelägga helgedomen och härskaran.”

Av detta är det uppenbart att det — dagliga — inte på något sätt kan syfta på den judiska gudstjänsten, på vilken det enligt den äldre och mera allmänt omfattade uppfattningen har tillämpats; och detta framgår vidare av den omständigheten att om dessa tidsperioder, vare sig de tas bokstavligt eller bildligt, dateras från något avskaffande av denna gudstjänst, för de oss inte fram till någon som helst händelse värd att uppmärksammas.

”Det dagliga och styggelsen är alltså två ödeläggande makter som skulle förtrycka församlingen: kan vi fastställa vilka dessa makter är? Vi behöver endast tillämpa William Millers sätt att resonera i denna fråga för att komma till samma slutsats som han. Han säger:”

”—Jag läste vidare och kunde inte finna något annat fall där om [det dagliga] förekom än i Daniel. Då tog jag [med hjälp av en konkordans] de ord som stod i förbindelse med det: —ta bort’; —han skall ta bort det dagliga’; —från den tid då det dagliga skall tas bort’; osv. Jag läste vidare och tänkte att jag inte skulle finna något ljus över texten. Slutligen kom jag till 2 Thessalonikerbrevet 2:7, 8, —Ty laglöshetens hemlighet är redan verksam; endast den som nu håller tillbaka skall fortsätta att hålla tillbaka, till dess han blir tagen ur vägen, och då skall den laglöse uppenbaras.’ osv. Och när jag hade kommit till den texten, o, hur klar och härlig sanningen framstod! Där är det! Det är —det dagliga!’ Nåväl, vad menar då Paulus med —den som nu håller tillbaka’ eller hindrar? Med —Syndens människa’ och —den laglöse’ avses påvedömet. Nåväl, vad är det då som hindrar påvedömet från att bli uppenbarat? Jo, det är hedendomen. Då måste alltså —det dagliga’ betyda hedendomen.’+”

Vi ser av Daniel 8 att det är det lilla hornet, som efterträdde bocken, eller det grekiska riket, som tar bort det »dagliga»; och det är den enda makt som förs fram efter delningen av Alexanders rike ända fram till den tid då helgedomen skulle renas vid slutet av de 2300 dagarna. Detta lilla horn har vi på dess rätta plats visat vara Rom taget som en enhet, motsvarande det fjärde riket i Daniels andra syner. Nu är det ett faktum att en förändring ägde rum i den romerska makten från hedendom till påvedöme. Hedendomen hade från de assyriska kungarnas dagar ända fram till tiden för dess omgestaltning till påvekyrklighet varit det dagliga, eller såsom professor Whiting återger det, »den fortgående» ödeläggelsen, genom vilken Satan hade rest sig mot Jehovas sak. I sina präster, sina altaren och sina offer bar den likhet med den levitiska formen av Jehovas gudstjänst; men när den levitiska gav vika för den

kristna gudstjänstformen, måste Satan, för att framgångsrikt kunna motstå verket, också förändra sin form av motstånd; därför döps hedendomens tempel, altaren och bilder in i påvekyrklighetens händelser.

”Men det dagliga, hedendomen, sägs i profetian ha en helgedom, och dess helgedoms plats skulle kastas ned. Att en helgedom ofta förknippas med avgudadyrkan och hedendom såsom platsen för dess andakt och tillbedjan framgår av följande skriftställen: Jesaja 16:12; Amos 7:9, 13, marginalen. Hesekiel 28:18. Angående helgedomen för det dagliga i Daniel 8 anför vi följande från Apollos Hale:*

”—Vad kan avses med hedendomens —helgedom? Hedendomen, liksom villfarelse av varje slag, har sina helgedomar likaväl som sanningen. Dessa är de tempel eller asyler som invigts åt deras tjänst. Man kan därför anta att det här är fråga om något särskilt och ryktbart hedniskt tempel. Vilket av dess många framstående tempel kan det vara? Ett av den klassiska arkitekturens mest magnifika verk kallas Pantheon. Dess namn betyder —alla gudars tempel eller asyl’. Platsen där det är beläget är Rom.+ De avgudabilder som tillhörde de nationer romarna hade besegrat blev vördnadsfullt nedlagda i någon nisch eller avdelning i detta tempel och blev i många fall föremål för tillbedjan även av romarna själva. Skulle vi kunna finna ett hedniskt tempel som på ett mer slående sätt var —hans helgedom’.”

Efter att nu ha fastställt att det dagliga är hedendomen, och att förödelsens överträdelse, eller »förödelsens styggelse«, är påvedömet, och att hedendomens särskilda helgedom var Pantheon, och att dess belägenhets »plats« var Rom, går vi vidare i vår undersökning.

"1. Blev hedendomen —tagen bort” genom den romerska civila makten? Följande framställning av ett viktigt och välkänt faktum i kyrkans och världens historia menar vi svarar mot profetian. Den hänför sig till Konstantin, den förste kristne kejsaren, och säger:"

”—Hans första regeringsåtgärd var utfärdandet av ett påbud i hela riket, vari han uppmanade sina undersåtar att omfatta kristendomen.’++

"2. Var Rom den stad eller plats där hans helgedom, (Pantheon,) kastades ned genom statens myndighet? Följande utdrag ger svaret:"

"—Den siste av Konstantins rivalers död hade beseglats rikets fred. Rom var åter nationernas obestridda drottning. Men i denna stund av upphöjelse och prakt hade hon höjts till randen av ett stup. Hennes nästa steg skulle gå nedåt och vara oåterkalleligt. Regeringens flyttning till Konstantinopel förbryllar alltjämt historikern. Det var en handling i direkt strid med hela inriktningen hos det romerska sinnets gamla och ärofulla fördomar. Det var inte en njutningslysten asiatisk furstes verk, hängiven åt de österländska sedernas och klimatens vekligheter, utan en järnhård erövrare, född i väster och, liksom alla romare, föraktfull mot orientalernas vanor; det var en skarpsinnig politikers verk, och ändå var det i högsta grad opolitiskt. Ändå övergav Konstantin Rom, den stora fästningen och cesarens tron, för ett obemärkt hörn av Thrakien och använde återstoden av sitt kraftfulla och ärelystna liv åt den dubbla mödan att upphöja en koloni till sitt rikes huvudstad och att förnedra huvudstaden till en kolonis svaga hedersbetygelser och

förödmjukade styrka.'*

Denna skildring ur historieskrivarens penna är alltför tydlig för att behöva någon kommentar. Hans helgedoms plats blev nedkastad, säger profetian; och efter en framställning av fakta såsom den ovan måste även den mest nogräknade i fråga om profetisk uttolkning vara tillfredsställd beträffande dess tillämpning.

”Från den tid då det dagliga skall tas bort och förödelsens styggelse sättas upp skall det gå ett tusen två hundra nittio dagar. Salig är den som håller ut och når fram till de ett tusen tre hundra trettiofem dagarna. Med de fakta framför oss att det dagliga är hedendomen, att förödelsens styggelse är påvedömet, att en förändring från det förra till det senare ägde rum i den romerska makten, och genom statens myndighet, behöver vi endast vidare undersöka när detta ägde rum på ett sådant sätt att profetian uppfylldes; ty om vi kan fastställa detta, har vi den utgångspunkt från vilken de profetiska tidsperioderna i den text som nu ligger framför oss skall dateras. Därför,”

"3. När inträffade den händelse som avses i profetian? Låt det observeras att frågan inte är när de heliga överlämnades i påvedörets händer, utan när religionsförändringen från hedendom till påvedöme hade genomförts så långt att det senare blev nationens religion och försattes i ett läge att påbörja sin bana. Detta var, liksom alla andra stora omvälvningar, inte ett ögonblicks verk. Dess begynnande verkningar var uppenbara långt dessförinnan. Paulus sade att redan på hans tid var laglöshetens hemlighet, Syndens människa, den —'förödelsens styggelse'—, redan verksam. Och det är i ljuset av detta skriftställe som vi måste förstå vår Herres ord i Matteus 24:15 angående förödelsens styggelse, där han tydligt hänvisar till Daniel 9:27. Ty även om hedendomen ännu inte hade lämnat plats åt påvedömet år 70, när Jerusalem förstördes av romarna, förstår vi att den makt som då framträdde, något förändrad till namn och form, var just den makt som, såsom förödelsens styggelse, skulle utmatta de heliga och ödelägga den Högstes församling."

Fram till tiden för den franske kungen Klodvigs omvändelse, vilken ägde rum år 496, var fransmännen och andra nationer i det västromerska riket hedniska; men efter denna händelse kröntes ansträngningarna att omvända avgudadyrkare till Kristus med stor framgång. Det sägs att Klodvigs omvändelse gav upphov till bruket att tilltala den franske monarken med titlarna den allra kristligaste majestät och kyrkans äldste son.+ Mellan denna tid och år 508 e.Kr. blev genom "allianser", "kapitulationer" och erövringar "avborikerna", de "romerska garnisonerna i väster", Bretagne, burgunderna och visigoterna kuvade.'++

— Hedendomen i det västromerska riket fördröjde visserligen utan tvivel den kristna trons framåtskridande, särskilt i de nationer som hemsöktes, såsom i Englands fall, av de barbariska klanernas intrång, vilka förblev avgudadyrkare; från denna tidpunkt hade den emellertid inte makten, även om den hade böjelsen, att undertrycka den katolska tron eller att hindra den romerske pontifexens maktutvidgningar.

Från den tiden var den påvliga styggelsen triumferande, såvitt hedendomen angick. Dess framtida strider stod mot de andra kristna sekterna, som alltid behandlades som kättare, och mot furstar som alltid behandlades som upprorsmakare eller som söndrare av Kristi kropp. Europas framträdande

makter övergav sin anslutning till hedendomen endast för att vidmakthålla dess styggelser i en annan form; ty hedendomen behövde endast döpas för att bli kristen i katolsk mening; och när dess överordnade tjänares intressen eller hämnd krävde det, måste deras ägodelar och troner — kanske deras liv — läggas på altaret. SS

* Profetisk utläggning, band 1, 127.

+ Goodrichs Universal Hist. och Gutheries Geog.’

+ Mosheims kyrkohistoria, band 1, 132, 133.

I England grundade Arthur, den förste kristne kungen, den kristna gudstjänsten på den hedniska religionens ruiner.* Rapin, som gör anspråk på att vara mer exakt i händelsernas kronologi i sin historia, uppger att han valdes till Brittanniens monark år 508. Bok 2, s. 129.

”Vilket var den romerska stolens tillstånd vid denna tid? — Symmachus var påve från 498 eller 499 till 514. Hans pontifikat utmärktes av följande anmärkningsvärda omständigheter och händelser:

1. Han lämnade hedendomen när han inträdde i den romerska kyrkan.
2. Han fann sin väg till den påvliga stolen genom att kämpa med sin rival ända till blodsspillan. Du Pin.
3. Genom den vördnadsbetygelse som visas honom såsom den helige Petrus’ efterträdare.
4. Genom bannlysningen av kejsar Anastasius.+

”—Hur mycket,” säger Mosheim, ”som några människors meningar gynnade de romerska pontifernas härsklystna anspråk, kan lätt föreställas av ett yttrande av Ennodius, denne ökände och överdrivne smickrare av Symmachus, som var en prelat av tvetydigt rykte. Denne parasitiska lovtalare hävdade, bland andra oförsämda påståenden, att pontifen var insatt till domare i Guds ställe, vilket ämbete han utövade såsom den Högstes ställföreträdare.”++

Genom den styrka som därigenom vunnits för den katolska saken i väster, genom dessa framgångar och genom vikariernas och andra ombud för den romerska stolen, sattes den påvliga parten i Konstantinopel i stånd att rättfärdiga öppna fientligheter till förmån för sin herre i Rom. År 508 svepte fanatismens och inbördeskrigets virvelvind fram i eld och blod genom den östra huvudstadens gator.

Gibbon säger under åren 508–514, då han talar om oroligheterna i Konstantinopel: —Kejsarens statyer slogs sönder, och hans person doldes i en förstad, till dess att han, efter tre dagar, vågade bönfälla sina undersåtar om barmhärtighet. [Påvedömet triumferar.] Utan sitt diadem och i en suppliants hållning visade sig Anastasius på cirkusens tron. Katolikerna upprepade inför hans ansikte det äkta Trisagion; de jublade över det erbjudande, som han genom en härolds röst lät förkunna, att avsäga sig purpurn; de hörsammade förmaningen, att eftersom inte alla kunde regera, borde de först enas om valet av en härskare; och de godtog blodet av två impopulära ministrar, vilka deras herre utan tvekan dömde åt lejonerna. Dessa våldsamma men övergående uppror

uppmuntrades av Vitalians framgång, vilken med sin här av hunner och bulgarer, till största delen avgudadyrkare, förklarade sig vara den katolska trons förkämpe. I detta fromma uppror avfolkade han Thrakien, belägrade Konstantinopel och utrotade sextiofem tusen av sina medkristna, till dess att han erhöll biskoparnas återkallande, påvens tillfredsställelse och stadfästandet av konciliet i Kalcedon, ett ortodox trosskrift, motvilligt undertecknat av den döende Anastasius och trognare fullgjort av Justinians farbror. Och sådant var utfallet av det första av de religionskrig som har förts i den fridens Guds namn och av hans lärjungar. SS

”Med följande utdrag ur Appollos Hale avslutar vi vittnesbördet i denna fråga: —Vi inbjuder nu våra moderna Gamalieler att tillsammans med oss inta en ståndpunkt på den plats där den hedniska religionens helgedom låg (som sedan har gjorts anspråk på såsom ”S:t Peters arv”) år 508. Vi blickar några år tillbaka i tiden, och den råa hedendomen hos de nordliga barbarerna väller ned över det till namnet kristna Västromerska riket — triumferande överallt — och dess segrar överallt utmärks av den mest vilda grymhet. . . . Riket faller och bryts sönder i fragment. En efter en överger dessa fragments herrar och härskare sin hedendom och bekänner den kristna tron. I religionen ger erövrarna vika för de erövrade. Men hedendomen är fortfarande triumferande. Bland dess anhängare finns en sträng och framgångsrik erövrare. (Clovis.) Men snart böjer även han sig för den nya trons makt och blir dess förkämpe. Han är fortfarande segerrik, men når, såsom hjälte och erövrare, sin höjdpunkt vid den tidpunkt där vi befinner oss, år 508.

— Under eller nära nog samma år kristnas den sista viktiga underavdelningen av det fallna imperiet offentligt och genom kröningen av dess triumferande ”monark”.

—Den påve som tillhör den period där vi står är en nyligen omvänd hedning. Den blodiga strid som satte honom på stolen avgjordes genom ingripandet av en ariansk kung. Man bugar för honom och hälsar honom såsom den som innehar —Guds plats på jorden.’ Senaten står så långt under hans makt, att de, vid blotta misstanken att den romerska stolens intressen fordrar det, exkommunicerar kejsaren. . . . År 508 sprängs gruvan under det östromerska rikets tron. Följden av den förvirring och strid som detta orsakar blir dess rättmätige herres förödmjukelse. Frågan är nu: vid vilken tid blev hedendomen så långt undertryckt, att den gav rum åt sin ersättare och efterträdare, den påvliga styggelsen? När blev denna styggelse satt i stånd att påbörja sin bana av hädelse och blod? Finns det något annat datum för dess ”placering” eller ”upprättande” i hedendomens ställe än 508? Om den hemlighetsfulla förtrollerskan ännu inte har fört alla sina offer under sin makt, har hon likväl intagit sin ställning, och somliga har gett vika för hennes tjuskraft.

De andra blir till slut kuvade, —och kungar och folk och skaror och nationer och tungomål,— förs under den besvärjelse som bereder dem, så att de, till och med medan de —berusade av Jesu martyrs blod,— kommer att —tro att de gör Gud en tjänst,— och inbilla sig att de är himlens enda särskilda gunstlingar, samtidigt som de blir ett lättare och rikare byte för helvetets fördömelse’*

Vi har tidpunkten. Det ”dagliga” blev avskaffat, och förödelsens styggelse uppsattes år 508. Räknat från denna tidpunkt utgår de 1290 dagarna eller åren i 1798, då, såsom redan har visats, den borgerliga makten framtogs påven genom Buonapartes arm. De 1335 dagarna för oss 45 fulla år

bortom denna händelse.

"Men någon kan säga: Hur kommer det sig att ni låter tidsperioderna sluta i det förflutna? Står det inte skrivet att Daniel skall vila och stå upp till sin lott vid dagarnas ände? Förvisso; och det tror vi. Men vad innebär det för Daniel att stå upp till sin lott? Denna punkt skall tas upp till prövning när vi kommer till en förklaring av tidens förgång och en granskning av de händelser som verkligen ägde rum vid dagarnas ände. Under tiden kastar vi här ankar till ännu en vecka." Review and Herald, 28 januari 1858.

Prescotts och Daniells villfarelser och faror; städerna skall bearbetas

(A. G. Daniells valdes till ordförande för Generalkonferensen år 1901. Detta antyder att detta dokument skrevs år 1910, en tid då fru White var djupt bekymrad över Daniells försummelse av städerna och hans inblandning i kontroversen om "det dagliga".)

Nyligen sade Steve Wohlberg att han inte behöver inta någon ståndpunkt i fråga om det dagliga, eftersom Ellen White aldrig intog någon ståndpunkt i fråga om det dagliga, och om det var tillräckligt för profetissan att inta den ståndpunkten, så är det tillräckligt även för honom.

Nåväl, Ellen White hade faktiskt en ståndpunkt i fråga om det dagliga. Hon sade att milleriterna hade den rätta uppfattningen om det, och hon förstod att det var hedendom. Hon förstod att när hedendomen togs bort, började de 1335; och hon förstod att andra uppfattningar än denna endast frambringade mörker och förvirring.

Och den ståndpunkt som man utifrån 1850 års historia kan påvisa verkligen blev utpekad som den som förde med sig mörker och förvirring är Crosiers uppfattning att det dagliga representerade Kristi tjänst i helgedomen; därför menar jag att hon hade en förståelse av vad det dagliga var, inte bara vad det var utan också vad det representerade, eftersom man, om man övergav den ståndpunkten, hamnade i mörker och förvirring.

Men år 1910 tillrättavisade Ellen White också Generalkonferensens president och W. W. Prescott för att de drev fram samma uppfattning som Crosiers.

Och ingen historiker kommer att hävda att Prescott och Willie White och A. G. Daniells, när de drev frågan om det dagliga, drev uppfattningen att det dagliga representerade Kristi tjänst i helgedomen. Det vet alla.

Men här har du hela artikeln ur Manuscript Releases, volym 20.

När gavs detta ut? Jo, det gavs ut 1988; således är det tillgängligt för adventismens studerande att beakta år 1988.

När etablerade Willie White och Prescott och Daniells den falska uppfattningen om det dagliga i adventismen? Det var från 1919 till 1931 som de fullbordade sitt verk. År 1931 är saken avgjord!! Adventismen kommer att lära att det dagliga representerar Kristi helgedomstjänst, därför att de har antagit den tolkning av Skrifterna som kommer från avfällig protestantism och katolicism. Och från denna tidpunkt identifieras det dagliga som Kristi helgedomstjänst.

Ack, det finns några röster som motsätter sig detta och som vet bättre, men från den tidpunkten har strömmen fullständigt vänt.

Och sedan, år 1988, offentliggör Ellen White Estate för oss detta uttalande från 1910, just vid den tid då frågan om det dagliga drevs av Prescott, Daniells och Willie White.

På detta stadium i vår erfarenhet får vi inte låta våra sinnen dras bort från det särskilda ljus som gavs [oss] att beakta vid den viktiga sammankomsten i vår konferens. Och där var broder Daniells, vars sinne fienden verkade på;

Vad betyder det? Vad innebär det att fienden påverkar ditt sinne? Det innebär att den Helige Ande inte verkar i ditt sinne.

”...och ditt sinne och äldste Prescotts sinne påverkades av de änglar som blev utkastade från himlen...”

Satans verk var att avleda era sinnen så att prickar och smådetaljer skulle föras in, sådant som Herren inte ingav er att föra in. De var inte väsentliga. Men detta betydde mycket för sanningens sak. Och de föreställningar som fanns i era sinnen, om ni kunde dras bort till prickar eller smådetaljer, är ett verk av Satans påfund. Att rätta småsaker i de skrivna böckerna antar ni skulle vara att utföra ett stort verk. Men jag har fått detta uppdrag: Tystnad är vältalighet.

De ville gå in i Uriah Smiths bok, *Thoughts on Daniel and Revelation*, och avlägsna det han sade om att det dagliga var hedendomen. Det är därför som en av de män som under denna tidsperiod kämpar mot Willie White, Prescott och Daniells är en man vid namn Larry Smith.

Vem är Larry Smith? Det är Urias son, och han vet vad de vill göra, och han står tillsammans med sin far: det dagliga är hedendom.

Jag skall säga: Upphör med ert felsökande. Om denna djävulens avsikt endast kunde genomföras, då förefaller det er som om ert verk skulle betraktas som högst förunderligt i sin utformning. Det var fiendens plan att samla alla de förment klandervärda dragen där alla slags sinnen inte var ense.

"Och vad sedan? Just det verk som behagar djävulen skulle ske. För utomstående skulle det ges en framställning, inte av vår tro, utan just en sådan som skulle passa dem, som skulle utveckla karaktärsdrag vilka skulle"

göra vad? ”orsaka stor förvirring.”

Andra uppfattningar om det dagliga har antagits, vilka medför förvirring och mörker.

"och ta vara på de gyllene ögonblick som med nit borde användas till att framföra det stora budskapet inför folket. Framställningarna i varje ämne som vi har arbetat med skulle inte alla kunna stå i samklang, och följderna skulle bli att förvirra både troendes och otroendes sinnen. Detta är just det som Satan hade planlagt skulle ske — allt som kunde uppförstoras såsom en oenighet.

Om Herren vill ska vi, när vi börjar bevisa dessa läror utifrån vårt bibelstudium, se på Hesekiel 28; ty i Hesekiel 28 identifieras själva roten till det ständiga. Hesekiel 28 handlar om Lucifers upphöjelse, och hon markerar detta; eftersom de, när de försökte säga att det ständiga representerar Kristi helgedomstjänst, inte bara förkastade den sanna förståelsen av det ständiga, en symbol för självupphöjelse, utan också gav uttryck åt just denna självupphöjelse i sin egen erfarenhet. Hon betonar att de skulle föra in förvirring i våra led.

Nu, här föreligger ett stort verk, där främmande andar kan göra sig gällande. Men Herren har ett verk som skall utföras för att frälsa förtappade själar; och de platser som Satan, förklädd, skulle kunna fylla och därigenom bringa förvirring i våra led, dem kommer han att fylla till fulländning, och alla dessa små meningsskiljaktigheter kommer att förstöras och träda tydligt fram.

Och vad betyder det: "Och jag visades"? Gud sade uttryckligen detta till henne.

"Och det visades mig från första början att Herren varken hade gett äldste Daniells eller Prescott början för detta verk. Skulle Satans listiga anslag föras in, skulle detta "Dagliga" vara en så stor sak att det skulle föras in för att förvirra sinnen och hindra verkets framåtskridande i denna viktiga tid? Det borde inte ske, vad det än må vara. Detta ämne borde inte tas upp,"

Syster White förstod det dagliga, och hon förstod att läran att det dagliga är Kristi helgedomstjänst är något som kom från änglar som blev utdrivna ur himlen och att det endast medför förvirring och mörker; och hon kände till pionjärernas ståndpunkt att det dagliga representerade hedendomen, och att när det dagliga togs bort, började den 1335-åriga tidsprofetian. Det visste hon. Hon kände skillnaden, oavsett vad dessa män vill säga.

"Det bör inte ske, vad som än må vara. Detta ämne bör inte tas upp, ty den ande som då skulle föras in skulle vara avvisande, och Lucifer vakar över varje rörelse. Sataniska krafter skulle påbörja sitt verk, och förvirring skulle föras in i våra led. Du har ingen kallelse att uppsöka meningsskiljaktigheter i sådant som inte är en prövande fråga; men din tystnad är värtalighet. Jag har saken helt klart för mig. Om djävulen kunde inveckla någon av vårt eget folk i dessa ämnen, såsom han har föresatt sig att göra, skulle Satans sak triumfera. Nu är det arbetet som utan dröjsmål skall tas upp, och ingen meningsskiljaktighet får uttryckas."

Satan skulle inge de män som har gått ut från oss att förena sig med onda änglar och fördröja vårt verk genom oviktiga tvistefrågor, och vilken glädje [där] skulle det inte bli i fiendens läger. Slut er samman, slut er samman. Låt varje meningsskiljaktighet bli begraven. Vårt arbete nu är att med all vår kroppsliga kraft och all vår hjärnans och nervernas kraft ägna oss åt att röja dessa skiljaktigheter ur vägen, så att alla kommer i samklang. Om Satan med sin stora ohelgade vishet tilläts få minsta fäste, [skulle han glädja sig].

"När jag nu såg hur ni arbetade, uppfattade mitt sinne hela situationen och följderna om ni skulle gå vidare och ge de grupper som har lämnat oss minsta möjlighet att skapa förvirring i våra led. Er brist på vishet skulle vara just vad Satan önskar. Er högljudda förkunnelse stod inte under den Helige Andes inspiration. Jag blev anvisad att säga er att ert sökande efter fel i skrifter av män som har letts av Gud inte är inspirerat av Gud. Och om detta är den vishet som

äldste Daniells skulle ge folket, ge honom under inga omständigheter en officiell ställning, ty han kan inte resonera från orsak till verkan. Er tystnad i denna fråga är er vishet. Vidare är allt sådant som att söka fel i publikationer av män som inte längre lever inte det arbete som Gud har gett någon av er att utföra. Ty om dessa män — äldste Daniells och Prescott — hade följt de anvisningar som givits i arbetet i städerna, skulle många, mycket många, ha överbevisats om sanningen och omvänts, dugliga män som [nu] befinner sig i ställningar där de aldrig kommer att nås.”

Hela världen skall betraktas som en enda stor familj. Och när ni har en sådan kunskapens källa att ösa ur, varför har ni då låtit världen gå under i årtal utan de vittnesbörd som givits av vår Herre Jesus Kristus? Sann religion lär oss att betrakta varje man och kvinna som en person åt vilken vi kan göra gott.

”Detta har varit i tryck i många år: —Ett balanserat sinne”, vittnesbörd till äldste Andrews. Sinnet kan odlas till att bli en kraft att veta när man skall tala och vilka bördor man skall ta upp och bära, ty Kristus är din lärare. Och jag fruktade mycket för dig [när jag såg dig] upphöja din visdom och följa en kurs som skulle föra in meningsskiljaktigheter. Herren kallar visa män, som kan tåga när det [är] vishet för dem att göra så. Om du skall vara en hel människa, behöver du helgelse genom Jesus Kristus. Nu har just ett verk påbörjats, och låt vishet bli sedd hos varje predikant, hos varje president för [en] konferens. Men här fanns ett verk som du skulle ha tagit fatt i för år sedan, där du behövdes för att höja din röst för just detta verk. Kristus gav alla sitt folk särskilda anvisningar om vad de skall göra och de ting de inte skall göra. Och det är en kort tid kvar för oss att utföra Herrens rättfärdighet. Du kan förstå Herrens väg. Jag såg ditt uppsåt att leda saker och ting efter ditt eget påfund sedan du blivit insatt som president. Du hade tänkt att du skulle uträtta underbara ting, vilket skulle vara ett verk som Gud inte hade lagt i dina händer att göra. Nu är ditt verk inte att förtrycka utan att, om Herren har godtagit dig till tjänst, i möjligaste mån avhjälpa varje nödvändighet. Men du har mycket tidigt gett bevis på att vishet och helgat omdöme inte har blivit uppenbarade av dig. Du förde fram sådant som inte skulle tas emot, om inte Herren skulle ge ljus.”

Jag har blivit undervisad om att sådana förhastade åtgärder inte borde ha vidtagits, såsom att välja dig till konferensens president ens för ännu ett år. Men Herren förbjuder att några fler sådana förhastade beslut fattas, förrän saken har lagts fram inför Herren i bön; och då det budskap har kommit till dig att det verk av Herren som vilar på presidenten är ett högst allvarligt ansvar, hade du ingen moralisk rätt att brusa upp, såsom du gjorde, i fråga om ”Daily” och förmoda att ditt inflytande skulle avgöra frågan. Där fanns äldste Haskell, som har burit de tunga ansvarsuppgifterna, och där finns äldste Irwin och flera män som jag skulle kunna nämna, vilka bär de tunga ansvaren.

”Var fanns er vördnad för de äldre männen? Vilken myndighet kunde ni utöva utan att samla alla de ansvariga männen för att pröva saken? Men låt oss nu undersöka saken. Vi måste nu på nytt överväga om det är Herrens dom, med tanke på det verk som har blivit försummat, att visa er nitälskan i att föra verket vidare ännu ett år. Om ni skulle föra verket vidare ännu ett år med den hjälp som skall förena sig med er, borde en förändring äga rum i er och hos äldste Prescott. Och ödmjuka era egna hjärtan inför Gud. Herren måste få se hos er ett uttryck för en

annorlunda erfarenhet, ty om några män någonsin behövde omvändas på nytt i denna stund, så är det äldste Daniells och äldste Prescott.”

Sju män bör utses, män med vishet, vilka genom Guds nåds verkan [ger] bevis [på] en omvändelse på nytt. Ty om några män är så förblindade att de inte kan resonera från orsak till verkan, så att de skulle åsidosätta de män som har burit arbetets ansvar och dessa konferenspresidenter, [att] män [som] bär arbetet under mer än två år skulle lämnas utan avseende, och en sådan förhastad följd inträffa att män skulle försumma just det arbete som hållits fram för dem i årtal—arbetet i städerna—och ingen, eller endast mycket ringa, uppmärksamhet [ges] åt de äldre männen för råd, utan de förkunnar de ting de själva väljer att ge folket, då bär detta i sig självt sitt eget vittnesbörd om hur osäkra dessa män är att anförtros ett så stort och underbart verk.

Kristus är inte död. Han kommer aldrig att tillåta att hans verk fortgår på detta underliga sätt. Låt böckerna vara. Om någon förändring är nödvändig, skall Gud låta samklang i den förändringen vara konsekvent; men när ett budskap har anförtrotts åt människor med de stora ansvar som därmed är förbundna, kräver [Gud] trofasthet, verksam genom kärlek och renande själen. De äldste Daniells och Prescott behöver båda omvända sig på nytt. Ett främmande verk har trängt sig in, och det står inte i samklang med det verk Kristus kom till vår värld för att utföra; och alla som verkligen är omvända kommer att göra Kristi gärningar.

”Vi är alla [satta] att utföra det verk som skall förhärliga Fadern. Vi har kommit till krisen — antingen att rätta oss efter Jesu Kristi karaktär just i denna förberedelsetid eller att inte försöka [det]. Äldste Daniells, [du är inte] att känna dig fri att låta din röst höras högt såsom du har gjort under liknande omständigheter. Och förstå, en konferens president är inte en härskare. Han verkar i förening med de visa män som innehar ställningen som presidenter och som Gud har godkänt. Han har inte frihet att ingripa i skrifterna i tryckta böcker från de pennor som Gud har godkänt. De skall inte längre utöva herravälde, om de inte visar mindre av den härskande, dominerande makten. Krisen har kommit, ty Gud kommer att vanäras.”

Hur ser Herren på de obearbetade städerna? Kristus är i himlen. Nu skall dess erkännande vara detta: —Det finns inget kungligt styre. Och nu är denna världens kris. Nu är jag Makten att frälsa eller att förgöra. Nu är den tid då allas öde ligger i Mina händer. Jag har gett Mitt liv för att frälsa världen. Och ”Jag, när jag blir upphöjd”, den frälsande nåd som Jag skall meddela, kommer att bevisa att alla som vill formas efter den gudomliga likheten och vara ett med Mig skall verka så som Jag verkar med Min återlösande nåds kraft.’ Den som vill må tillsammans med sina bröder ta sig an att utföra det verk som blivit dem givet att utföra när de på ansvarsfulla platser står under det råd som Herren ger, och med största allvar söka att verka i fullständig harmoni med Honom som så älskade världen att Han gav Sitt liv som ett fullkomligt offer för världens frälsning. Jag talar till våra predikanter: när de går in i arbetet i våra städer, må ett lugnt heligt allvar åtfölja Ordets tjänst. Vi kan inte göra det rätta intrycket på människornas sinnen om vi . . . [Nedre tredjedelen av denna sida lämnad tom.]

”Jag återger ur min dagbok. Sanningen sådan den är i Jesus — tala den, bed den, tro varje ord i dess enkelhet. Vad skulle ni vinna om misstag framläggs för de män som har avfallit från tron och gett akt på förförande andar, män som för inte länge sedan var med oss i tron? Skall ni

ställa er på djävulens sida? Rikta er uppmärksamhet mot de obearbetade fälten. Ett världsomfattande verk ligger framför oss. Jag fick framställningar om John Kellogg.”

En mycket tilldragande personlighet gav uttryck åt de föreställningar som låg i de skenbart övertygande argument han framlade, uppfattningar som skilde sig från den äkta bibliska sanningen. Och de som hungrade och törstade efter något nytt framförde tankar [så skenbart övertygande] att äldste Prescott befann sig i stor fara. Äldste Daniells var i stor fara [att] bli insnärjd i en villfarelse, att om dessa uppfattningar kunde framföras överallt, skulle det vara som en ny värld.

"Ja, så skulle det vara, men medan deras sinnen på detta sätt var upptagna visades mig att broder Daniells och broder Prescott invävde i sin erfarenhet föreställningar med en andlig[istisk] prägel och drog vårt folk till sköna tankegångar som, om möjligt, skulle bedra själva de utvalda."

De allra utvalda kommer inte att bli bedragna, men det kommer att finnas människor som står tillsammans med de allra utvalda och som kommer att bli bedragna. De allra utvalda är de visa jungfrurna. De dåraktiga jungfrurna kommer att bli bedragna, eller hur?

Och såsom de kloka jungfrurna i denna tidsperiod, då frestelsen finns att bedra själva de utvalda, tar emot den Helige Andes utgjutelse, vad är det då de oförståndiga jungfrurna tar emot? Den kraftiga villfarelsen i 2 Thessalonikerbrevet. Även detta ska vi behandla i samband med det dagliga.

—”vävde in i sin erfarenhet känslor av ett andligt[istiskt] slag och drog vårt folk till sköna känslor som skulle bedra, om möjligt, själva de utvalda.”

Vad är spiritualismens själva kärnpunkt?

När det gäller berättelsen om kung Saul, vad sade Samuel? ”Upproriskhet är såsom trolldomssynd.” Upproriskhet är trolldom.

Var hamnar Saul?

FRÅN ÅHÖRARNA: Med häxan i Endor.

Med häxan i Endor.

Vad var det kung Saul gjorde som frambringade denna händelsekedja som leder honom till häxan i En-Dor? Han satte sitt ord över Guds ord. Han hade fått veta vad han skulle göra, men han gick vidare och gjorde det han själv ville göra.

Spiritualismens själva kärnpunkt är att sätta ditt ord över Guds Ord. Det är där alltsammans börjar. Det är häxeri.

Trolldom innebär att urskilja hur Satan bringar dig under sitt inflytande. Hur han förhäxar dig är en magisk term som avser magiskt bedrägeri.

När du blir förhäxad, vem är då den förste som blir förhäxad? Häxan. Allt börjar när jag sätter mitt ord över Guds Ord. Det är häxeri, det är uppror, och jag är den som har blivit förhäxad. Och det är vad som hände med Daniells och Prescott.

Och vilka uppfattningar var det som Daniells och Prescott försökte införa medan detta pågick? En felaktig syn på det dagliga.

Och vad är den sanna uppfattningen om det Dagliga? Den är att det är hedendom, och hedendomen är självhävdelsens religion. Det är en religion som började i himlens salar, när Satan, när Satan, satte sitt ord över Guds ord och införde i mänsklighetens historia laglöshetens hemlighet.

Laglöshetens hemlighet är Satans verk i att förhäxa oss. Det är Satans verk i att få oss att sätta vårt ord eller hans ord över Guds Ord.

Följer du min tanke?

Slå upp iniquity. Det kommer att definiera iniquity i Strong's Concordance. Och när du går ned till rotordet, vad är rotordet för iniquity? Alfa, alfa. Det är det Alfa-avfallet.

När drev Daniells och Prescott denna dåraktiga uppfattning? Under tiden för Alfa-avfallet.

Missa därför inte vad syster White här säger om att förleda själva de utvalda och om att läsa Hesekiel 28. Hon visste vad som pågick. Hon visste att denna dagliga är något som inte bara är felaktigt rent läromässigt, utan att det kräver att de som skall predika den felaktiga uppfattningen om det dagliga sätter sitt ord över Guds Ord och försätter dem i en ställning där de är förhäxade; och därför är de ett redskap i Satans hand för att förhäxa andra genom sitt uppror.

Jag måste med min penna återge [det förhållandet] att dessa bröder skulle se brister i sina bedrägliga föreställningar, vilka skulle försätta sanningen i osäkerhet; och [likväl] skulle de framträda [som om de hade] stor andlig urskillning. Nu ska jag säga dem [att] när denna sak visades för mig,

Man säger: "Åh, Ellen White, hon har ingen ståndpunkt i fråga om det dagliga."

"när denna sak visades mig, då äldste Daniells höjde sin röst såsom en basun för att främja sina uppfattningar om det —Dagliga,' framlades de efterföljande följderna. Vårt folk höll på att bli förvirrat. Jag såg resultatet, och sedan gavs mig varningar om att om äldste Daniells, utan hänsyn till följderna, på detta sätt skulle bli så påverkad och låta sig förledas att tro att han stod under Guds inspiration,"

Detta är spiritualism. Han har satt sitt ord över Guds ord. Han tror att han blir inspirerad av Gud.

"att om äldste Daniells, utan hänsyn till utgången, på detta sätt skulle bli påverkad och låta sig tro att han stod under Guds inspiration, skulle skepticism sås överallt i våra led, och vi skulle befinna oss där Satan skulle bära fram sina budskap. Fast otro och skepticism skulle sås i människors sinnen, och egendomliga skördar av ondska skulle ta sanningens plats. Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, volym 20, 17–22.

Ondskans främmande grödor växer i dag överallt inom adventismen.

Ellen White ger sitt stöd åt pionjäreernas förståelse av 2520.

Ellen White ger sitt stöd åt pionjäreernas uppfattning att det dagliga i Daniels bok representerar hedendomen.